หลักการศรัทธาที่ถูกต้อง และที่ตรงกันข้าม

العقيدة الصحيحة وما يضادها

(باللغة التايلاندية)

تأليف : سماحة الشيخ عبدالعزيز بن عبدالله بن باز رحمه الله

ترجمة : عمران مأكودي

โดย ท่านเชค อับดุลอาซีซ อิบนุ อับดุลลอฮฺ อิบนุ บาซ

แปลโดย อิมรอน มะกูดี

จัดพิมพ์และปรับปรุงล่าสุดโดย

สำนักงานความร่วมมือเพื่อเผยแพร่และสอนอิสลาม

อัร-ร็อบวะฮฺ กรุงริยาด ประเทศซาอุดิอาระเบีย

:

المكتب التعاوني للدعوة وتوعية الجاليات بالربوة

Islamic Propagation Office in Rabwah

P.O.Box 29465 RIYADH 11457 – TEL 4454900 – 4916065

FAX: 4970126 - E-Mail: rabwah@islamhouse.com

http://www.islamhouse.com

สารบัญ

بسم الله الرحمن الرحيم

ด้วยพระนามของอัลลอฮฺ ผู้ทรงเมตตา ผู้ทรงปรานียิ่งเสมอ

ความสำคัญของการศรัทธาที่ถูกต้อง

บรรดาการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮฺผู้ทรงเอกะ ขอพรและความศานติ จงมีแด่มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ผู้ที่ไม่มีนบีคนใดตามมาหลังจากท่านอีก

ในเมื่อหลักการเชื่อมั่นที่ถูกต้องนั้นเป็นมูลฐานของศาสนา และเป็นรากฐานของหลักธรรม ฉันจึงเห็นควรให้เรื่องนี้ เป็นหัวเรื่องของการกล่าวปราศัย เป็นที่ทราบกันดีตามหลักฐานจากอัลกุรอานและซุนนะฮฺว่ากิจการงานต่าง ๆ จะถือว่าใช้ได้และเป็นที่ยอมรับนั้น จะต้องเกิดขึ้นมาจากหลักการเชื่อมั่นที่ถูกต้อง ดังนั้นหากหลักการเชื่อมั่นไม่ถูกต้อง สิ่งที่แตกแขนงมาจากหลักการอันนี้ ซึ่งได้แก่การปฏิบัติและคำพูด ก็ย่อมจะโมฆะ ดังที่อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

وَمَن يَكۡفُرۡ بِٱلۡإِيمَٰنِ فَقَدۡ حَبِطَ عَمَلُهُۥ وَهُوَ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ۝٥

ความว่า "และผู้ใดปฏิเสธต่อการศรัทธา การงานของเขาก็ไร้ผล และในวันปรโลกเขาก็เป็นคนหนึ่งจากบรรดาผู้ขาดทุน" (อัล-มาอิดะฮฺ : 5)

และได้ตรัสว่า

وَلَقَدْ أُوحِىَ إِلَيْكَ وَإِلَى ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ ﴿٦٥﴾

ความว่า "และแน่นอนยิ่ง ได้มีวะหฺยูมายังเจ้า (มุหัมมัด) และยังบรรดาผู้ที่มาก่อนเจ้าว่า หากเจ้าตั้งภาคี(กับอัลลอฮฺ) การงานของเจ้าก็ต้องเป็นโมฆะอย่างแน่นอน และเจ้าก็จะเป็นคนหนึ่งจากบรรดาผู้ขาดทุน" (อัซ-ซุมัร : 65)

หลักศรัทธาหกประการและหลักฐาน

อายัตต่าง ๆ ที่ให้ความหมายเช่นนี้มีมากมายในคัมภีร์ของอัลลอฮฺอันชัดแจ้งและในซุนนะฮฺของรอซูลผู้ซื่อสัตย์ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิวะสัลลัม ได้บ่งถึงว่าหลักการเชื่อมั่นที่ถูกต้อง พอจะสรุปลงอยู่ที่การศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ต่อบรรดารอซูลของพระองค์ ต่อมลาอีกะฮฺ ต่อคัมภีร์ต่างๆของพระองค์ ต่อวันปรโลก และต่อกฎ อัล-เกาะฎออ์และอัล-กอดัรฺของพระองค์(การกำหนดสภาวะ)ทั้งที่ดีและชั่ว

หกประการที่กล่าวถึงนี้ คือรากฐานของการเชื่อมั่นที่ถูกต้อง ที่คัมภีร์อันทรงเกียรติของอัลลอฮฺได้ประทานลงมา พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งรอซูลของพระองค์ มาพร้อมกับหลักการเชื่อมั่นที่กล่าวมาแล้วนั้น ดังนั้นจึงจำเป็นต้องศรัทธา อันได้แก่การศรัทธาในเรื่องที่พ้นญาณวิสัย เห็นได้

ว่าการศรัทธาต่อทุกสิ่งที่อัลลอฮฺและรอซูลได้บอกไว้นั้น ก็แตกแขนงมาจากรากฐานอันนี้แหละ

หลักฐานยืนยันหลักศรัทธาทั้งหกนี้ มีมากมายนัก ทั้งในคัมภีร์อัลกุรอานและในซุนนะฮฺ เป็นต้นว่า โองการของอัลลอฮฺตะอาลาที่ว่า

۞ لَّيۡسَ ٱلۡبِرَّ أَن تُوَلُّواْ وُجُوهَكُمۡ قِبَلَ ٱلۡمَشۡرِقِ وَٱلۡمَغۡرِبِ وَلَٰكِنَّ ٱلۡبِرَّ مَنۡ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ وَٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ وَٱلۡكِتَٰبِ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ

ความว่า “หาใช่(ประเด็นของ)คุณธรรมไม่ ในการที่พวกเจ้าผินหน้าพวกเจ้าไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก แต่ทว่าคุณธรรมนั้นคือ ผู้ที่ศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก ศรัทธาต่อมลาอิกะฮฺ ต่อบรรดาคัมภีร์ และต่อบรรดานบี...” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 177)

และโองการที่ว่า

ءَامَنَ ٱلرَّسُولُ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيۡهِ مِن رَّبِّهِۦ وَٱلۡمُؤۡمِنُونَۚ كُلٌّ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ لَا نُفَرِّقُ بَيۡنَ أَحَدٖ مِّن رُّسُلِهِۦۚ

ความว่า “รอซูลนั้น(มุหัมมัด) ได้ศรัทธาต่อสิ่งที่ได้ถูกประทานลงมาแก่เขา จากพระผู้เป็นเจ้าของเขา และบรรดามุอ์มินผู้ศรัทธาทั้งหลายก็ศรัทธาด้วย ทุกคนศรัทธา

ต่ออัลลอฮฺ และมลาอิกะฮฺของพระองค์ และบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ และบรรดารอซูลของพระองค์
(พวกเขากล่าวว่า) เราจะไม่แยกท่านหนึ่งท่านใดออกจากบรรดารอซูลของพระองค์..." (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 285)

และโองการที่มีดังนี้

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ ءَامِنُواْ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِۦ وَٱلْكِتَـٰبِ ٱلَّذِى نَزَّلَ عَلَىٰ رَسُولِهِۦ وَٱلْكِتَـٰبِ ٱلَّذِىٓ أَنزَلَ مِن قَبْلُ ۚ وَمَن يَكْفُرْ بِٱللَّهِ وَمَلَـٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ وَٱلْيَوْمِ ٱلْـَٔاخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَـٰلًۢا بَعِيدًا ﴿١٣٦﴾

ความว่า "โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และรอซูลของพระองค์เถิด จงศรัทธาต่อคัมภีร์ที่พระองค์ได้ประทานแก่รอซูลของพระองค์และต่อคัมภีร์ที่ทรงประทานลงมาก่อนนั้น และผู้ใดที่ปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ
มลาอิกะฮฺของพระองค์ บรรดาคัมภีร์ของพระองค์ บรรดาศาสนทูตของอัลลอฮฺ และวันปรโลกแล้วไซร้ แน่นอนเขาก็ได้หลงทางไปแล้วไกลลิบ" (อัน-นิสาอ์ : 136)

และโองการของพระองค์ที่ว่า

أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ ٱللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِى ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۗ إِنَّ ذَٰلِكَ فِى كِتَٰبٍ ۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾

ความว่า "เจ้าไม่รู้หรือว่า อัลลอฮฺนั้นทรงรู้ถึงสิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้าและในแผ่นดิน แท้จริงเรื่องเช่นนี้ได้จารึกไว้แล้วในสมุดบันทึก และนี่เป็นสิ่งง่ายดายสำหรับอัลลอฮฺ"

(อัล-หัจญ์ : 70)

ส่วนหะดีษเศาะฮีหฺ(ถูกต้อง)ที่บ่งถึงมูลฐานเหล่านี้มีมากมายเหลือเกินเป็นต้นว่าหะดีษเศาะฮีหฺที่โด่งดังซึ่งบันทึกโดยอิมามมุสลิมในตำราหะดีษเศาะฮีหฺของท่าน ได้แก่หะดีษที่เล่าโดยอะมีรุลมุอ์มีนีน อุมัร อิบนุ ค็อฏฏ็อบ รอฎิยัลลอฮฺ อันฮุ มีความว่า ท่านญิบรีล อะลัยฮิสลาม ได้ถามท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม เกี่ยวกับอีมาน(การศรัทธา) ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้ตอบว่า

الإيمان أن تؤمن بالله وملائكته وكتبه ورسله واليوم الآخر، وتؤمن بالقدر خيره وشره

ความว่า "การศรัทธานั้น คือการที่ท่านศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ต่อมลาอิกะฮฺของพระองค์ ต่อบรรดาคัมภีร์ของพระองค์ ต่อบรรดารอซูลของพระองค์ ต่อวันปรโลก ต่ออัล-เกาะดัรฺ (กำหนดสภาวะ)ทั้งที่ดีและชั่วของมัน"

อิมาม อัล-บุคอรีย์และมุสลิม ได้รายงานหะดีษนี้ ซึ่งเป็นหะดีษที่รายงานจากอบู ฮุร็อยเราะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุ

ทุกสิ่งที่มุสลิมจำเป็นต้องเชื่อมั่นในเรื่องสิทธิของอัลลอฮฺในเรื่องวันปรโลกและอื่นๆ ที่เป็นเรื่องเร้นลับก็แตกแขนงมาจากการศรัทธาในหลักมูลฐานหกประการนี้แหละ เพราะจากการศรัทธาในอัลลอฮฺเราก็ได้ศรัทธาว่า พระองค์นั้นเป็นพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงที่สมควรได้รับการเคารพภักดี ทุกสิ่งทุกอย่างอื่นจากพระองค์แล้วไม่สมควรที่จะได้รับการเคารพสักการะ ทั้งนี้ก็เนื่องจากพระองค์เป็นผู้ทรงให้บังเกิดปวงบ่าว ผู้ทรงประทานโชคลาภแก่เขาเหล่านั้น ทรงประทานปัจจัยยังชีพ ทรงรอบรู้ทั้งในที่ลับและที่เปิดเผย ผู้ที่สามารถประทานผลบุญแก่ผู้ที่เชื่อฟังและปฏิบัติตาม และทรงลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืน

ความสำคัญของ อิบาดะฮฺ

ทั้งนี้ ก็เพราะเพื่อการเคารพภักดี(อิบาดะฮฺ)นี้แหละที่เป็นพระประสงค์ของพระองค์ในการสร้างมนุษย์และญินขึ้นมา ทรงบัญชาให้พวกเขาเหล่านั้นเคารพภักดี ดังที่พระองค์มีดำรัสว่า

وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾ مَآ أُرِيدُ مِنْهُم مِّن رِّزْقٍ وَمَآ أُرِيدُ أَن يُطْعِمُونِ ﴿٥٧﴾ إِنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلرَّزَّاقُ ذُو ٱلْقُوَّةِ ٱلْمَتِينُ ﴿٥٨﴾

ความว่า “และข้ามิได้บังเกิดญินและมนุษย์ขึ้นมาเพื่ออื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่อข้าเท่านั้น ข้าไม่ประสงค์ปัจจัยยังชีพจากพวกเขาเหล่านั้น และข้าไม่ประสงค์ให้เขา

เหล่านั้นให้อาหารแก่ข้า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นคือผู้ที่ทรงประทานปัจจัยยังชีพอย่างเอื้อเฟื้อ และทรงมีพลังที่เข้มแข็งยิ่ง”
(อัซ-ซาริยาด : 56-58)

พระองค์ยังได้ตรัสอีกว่า

يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱعۡبُدُواْ رَبَّكُمُ ٱلَّذِي خَلَقَكُمۡ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَتَّقُونَ ٢١ ٱلَّذِي جَعَلَ لَكُمُ ٱلۡأَرۡضَ فِرَٰشٗا وَٱلسَّمَآءَ بِنَآءٗ وَأَنزَلَ مِنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ فَأَخۡرَجَ بِهِۦ مِنَ ٱلثَّمَرَٰتِ رِزۡقٗا لَّكُمۡۖ فَلَا تَجۡعَلُواْ لِلَّهِ أَندَادٗا وَأَنتُمۡ تَعۡلَمُونَ ٢٢

ความว่า “มนุษย์เอ๋ย จงเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าของพวกเจ้าเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะยำเกรง ผู้ที่ทรงทำให้แผ่นดินเป็นที่นอน(ราบเรียบ) และฟากฟ้าเป็นอาคารแก่พวกเจ้า และทรงให้น้ำหลั่งลงมาจากฟากฟ้า แล้วทรงทำให้ผลไม้ต่าง ๆ ผลิออกมาอันเนื่องจากน้ำนั้น ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าได้ให้มีผู้ที่เท่าเทียมใดๆ ขึ้นสำหรับอัลลอฮฺ(คือเคารพสักการะสิ่งอื่นเสมอพระองค์) โดยที่พวกเจ้าก็รู้กันอยู่” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 21-22)

แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺได้ส่งบรรดารอซูลและทรงประทานบรรดาคัมภีร์ลงมา ก็เพื่อชี้แจงถึงสัจธรรมอันนี้ เรียกร้องและตักเตือนให้รู้ถึงสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสัจธรรม โดยที่พระองค์ได้ตรัสว่า

وَلَقَدۡ بَعَثۡنَا فِي كُلِّ أُمَّةٖ رَّسُولًا أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَٱجۡتَنِبُواْ ٱلطَّٰغُوتَۖ

ความว่า "และแน่นอนยิ่ง เราได้แต่งตั้งรอซูลมาในทุกประชาชาติ (โดยให้เขาประกาศว่า) ท่านทั้งหลายจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ และจงออกห่างจาก (การสักการะ) ฏอฆูต (ชัยฏอนหรือเจว็ด)" (อัน-นะหฺลิ : 36)

พระองค์ได้ตรัสอีกว่า

وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِيٓ إِلَيۡهِ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱعۡبُدُونِ ٢٥

ความว่า "และเรามิได้ส่งรอซูลคนใดก่อนหน้าเจ้า (หมายถึงนบีมุหัมมัด) นอกจากเราจะได้มีวะหฺยูแก่เขาว่าไม่มีผู้ที่ได้รับการเคารพภักดีอื่นใดนอกจากข้า ด้วยเหตุนี้พวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า" (อัล-อันบิยาอ์ : 25)

และพระองค์ได้ตรัสว่า

كِتَٰبٌ أُحۡكِمَتۡ ءَايَٰتُهُۥ ثُمَّ فُصِّلَتۡ مِن لَّدُنۡ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ۝١
أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّا ٱللَّهَۚ إِنَّنِي لَكُم مِّنۡهُ نَذِيرٞ وَبَشِيرٞ ۝٢

ความว่า "(นี่คือ) คัมภีร์อันมีโองการต่างๆ ของคัมภีร์นั้นได้ถูกวางไว้อย่างรัดกุมชัดแจ้ง แล้วได้ถูกจำแนกแยกแยะ (ข้อบัญญัติ) มาจากผู้ทรงปรีชาญาน ผู้ทรงรอบรู้ (โดยได้สอนไว้ในคัมภีร์ว่า) พวกเจ้าจะต้องไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจากอัลลอฮฺ แท้จริงฉัน(มุหัมมัด)เป็นผู้ตักเตือนผู้บอกข่าวดีจากพระองค์แก่พวกท่าน" (ฮูด : 1-2)

และความหมายที่แท้จริงของการอิบาดะฮฺนี้ก็คือ การแสดงถึงเอกภาพของอัลลอฮฺ ในทุกเรื่องที่ปวงบ่าวถวายความภักดี เป็นต้นว่าถวายการวิงวอน ความหวาดเกรง ความหวัง การละหมาด การถือศีลอด การเชือด การบนบาน และอื่น ๆ นอกจากที่กล่าวมาแล้ว ซึ่งเป็นการอิบาดะฮฺประเภทต่าง ๆ ในรูปแบบของการนอบน้อมถ่อมตนต่อพระองค์อัลลอฮฺ มีความปรารถนาประกอบกับความเกรงขาม พร้อมกับความกตัญญู สำนึกในบุญคุณของอัลลอฮฺอย่างเต็มเปี่ยม และมีความรู้สึกต่ำต้อยต่อความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ส่วนใหญ่ของอัลกุรอานได้ลงมาในหลักมูลฐานอันยิ่งใหญ่นี้ ดังพระดำรัสของอัลลอฮฺที่ว่า

فَٱعۡبُدِ ٱللَّهَ مُخۡلِصٗا لَّهُ ٱلدِّينَ ۝٢ أَلَا لِلَّهِ ٱلدِّينُ ٱلۡخَالِصُۚ

ความว่า "ดังนั้นเจ้าจงเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ โดยเป็นผู้ถวายการเคารพอย่างบริสุทธิ์แด่พระองค์ (เพียงองค์เดียว

เท่านั้น) พึงรู้เถิดว่าสำหรับอัลลอฮฺแล้ว(ไม่มีภาคีใด ๆ อีกนอกจาก)การเคารพภักดีที่ผ่องแผ้วบริสุทธิ์” (อัซ–ซุมัร : 2–3)

และโองการของอัลลอฮฺที่ว่า

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوٓاْ إِلَّآ إِيَّاهُ

ความว่า “และพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้มีบัญชาว่า พวกเจ้าจะต้องไม่เคารพภักดีผู้ใดนอกจากพระองค์”
(อัล–อิสรออ์ : 23)

และโองการที่ว่า

فَٱدۡعُواْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ وَلَوۡ كَرِهَ ٱلۡكَٰفِرُونَ ١٤

ความว่า : “ดังนั้นพวกเจ้าจงวิงวอนต่ออัลลอฮฺ โดยเป็นผู้ถวายการเคารพภักดีอย่างบริสุทธิ์ใจแด่พระองค์เท่านั้น ถึงแม้ว่าพวกปฏิเสธศรัทธาจะเกลียดชังก็ตาม” (ฆอฟิรฺ : 14)

และในหะดีษของท่านอิมามอัล–บุคอรีย์และมุสลิม จากท่านมุอาซ รอฎิยัลลอฮฺ อันฮุ มีว่า

حق اللّٰه على العباد أن يعبدوه ولا يشركوابه شيئا

ความว่า : ท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวว่า "สิทธิของอัลลอฮฺอันพึงมีต่อปวงบ่าวก็คือ การที่เขาเหล่านั้นต้องเคารพภักดีพระองค์ และไม่นำสิ่งใดขึ้นมาเป็นภาคี(สักการะ)ร่วมกับพระองค์"

ข้อเท็จจริงของการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ

ส่วนหนึ่งของการศรัทธาต่ออัลลอฮฺคือการศรัทธาต่อทุกสิ่งที่พระองค์ทรงมีโองการบังคับให้ปวงบ่าวประพฤติปฏิบัติ เป็นต้นว่าหลักอิสลามทั้งห้าประการที่ปรากฏชัด ซึ่งได้แก่การปฏิญาณว่า "ลาอิลาฮะ อิลลัลลอฮฺ มุหัมมัด รอซูลลุลลอฮฺ (ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรต้องได้รับการเคารพภักดีนอกจากอัลลอฮฺ และมุหัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺ)" การดำรงละหมาด การจ่ายซะกาต การถือศีลอดในเดือนเราะมะฎอน การทำหัจญ์ ณ เมืองมักกะฮฺสำหรับผู้ที่มีความสามารถเดินทางไปได้และอื่นๆ อีกที่เป็นฟัรฎู(ศาสนบังคับ)ตามบทบัญญัติที่ได้ระบุไว้

หลักอิสลามที่สำคัญและยิ่งใหญ่ที่สุดก็คือ การปฏิญาณว่า ไม่มีผู้ที่ควรได้รับเคารพภักดีอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ เพราะการปฏิญาณว่าไม่มีผู้ที่ควรได้รับการเคารพภักดีอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺ จำต้องมีความอิคลาศ(บริสุทธิ์ใจ) มอบการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺองค์เดียว และปฏิเสธการอิบาดะฮฺต่อพระเจ้าอื่นจากพระองค์ ซึ่งนี่ก็คือ ความหมายของคำว่า لا إله إلا الله (ไม่มีผู้ที่ควรได้รับการเคารพภักดีอื่นใดนอกจากอัลลลอฮฺ)

ฉะนั้นทุกสิ่งที่ถูกเคารพภักดีนอกจากอัลลอฮฺ ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์

มลาอิกะฮฺญิน หรืออื่นจากนั้น ทั้งหมดที่กล่าวมานี้จึงเป็นสิ่งที่ถูกเคารพภักดีโดยไม่ถูกต้อง เป็นสิ่งพรางตา เพราะสิ่งที่สมควรได้รับการเคารพภักดีอย่างแท้จริงและถูกต้องนั้นคืออัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ هُوَ ٱلْبَـٰطِلُ

ความว่า "นั่นก็เพราะว่าอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรงสัจจะ และที่พวกเขาเหล่านั้นขอวิงวอนอื่นจากพระองค์นั้นคือสิ่งเท็จ" (อัล-หัจญ์ : 62)

ได้เคยชี้แจงมาก่อนแล้วว่าอัลลอฮฺ ได้ทรงสร้างมนุษย์และญินมาเพื่อหลักมูลฐานอันดั้งเดิมอันนี้ นั่นก็คือเพื่ออิบาดะฮฺต่อพระองค์ ทรงแต่งตั้งรอซูลมา และทรงประทานคัมภีร์ของพระองค์มาก็เพื่อการนี้ ฉะนั้นจึงควรพิจารณาอย่างถ่องแท้และใคร่ครวญให้มาก เพื่อที่จะได้ประจักษ์ชัดแก่ท่านในสิ่งที่เกิดขึ้นแก่มุสลิมเป็นจำนวนมาก ที่ไม่รู้ไม่เข้าใจในหลักมูลฐานดั้งเดิมอันนี้ จึงได้ไปสักการะสิ่งอื่นควบคู่กับอัลลอฮฺ หันเหหรือแบ่งปันสิทธิ์ ซึ่งเป็นของพระองค์เพียงองค์เดียวไปให้แก่ผู้อื่น (ขออัลลอฮฺทรงช่วยเหลือด้วยเถิด)

ส่วนหนึ่งของศรัทธาต่ออัลลอฮฺได้แก่การศรัทธาว่าพระองค์คือผู้ทรงสร้างโลก ผู้ทรงบริหารกิจการต่าง ๆ ของมนุษย์ ทรงควบคุมมนุษย์ด้วยพระปรีชาญาณ ด้วยเดชานุภาพของพระองค์ มหาบริสุทธิ์พระองค์ ทรงครอบครองภพนี้และภพหน้า ทรงเป็นผู้เป็นเจ้าแห่งจักรวาล ไม่มี

ผู้สร้างอื่นนอกจากพระองค์ ทรงส่งรอซูลมา ทรงประทานคัมภีร์ลงมา ก็เพื่อฟื้นฟูปรับปรุงสภาพการณ์ของปวงบ่าว เชิญชวนคนเหล่านั้นไปสู่ความปลอดภัย สู่กุศลกรรมที่ยั่งยืนในภพนี้และภพหน้า พระองค์นั้นไม่มีหุ้นส่วน ไม่มีภาคีใดๆ ร่วมกับพระองค์ ในเรื่องที่กล่าวมาทั้งหมด ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

ٱللَّهُ خَٰلِقُ كُلِّ شَيۡءٖۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ وَكِيلٞ ﴿٦٢﴾

ความว่า "อัลลอฮฺคือผู้ทรงสร้างทุกสรรพสิ่ง และพระองค์ทรงเป็นผู้รับมอบหมายให้คุ้มครอง รักษาทุกสิ่งทุกอย่าง" (อัซ-ซุมัร : 62)

และโองการที่ว่า

إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِي خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلۡأَرۡضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٖ ثُمَّ ٱسۡتَوَىٰ عَلَى ٱلۡعَرۡشِۖ يُغۡشِي ٱلَّيۡلَ ٱلنَّهَارَ يَطۡلُبُهُۥ حَثِيثٗا وَٱلشَّمۡسَ وَٱلۡقَمَرَ وَٱلنُّجُومَ مُسَخَّرَٰتِۭ بِأَمۡرِهِۦٓۗ أَلَا لَهُ ٱلۡخَلۡقُ وَٱلۡأَمۡرُۗ تَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلۡعَٰلَمِينَ ﴿٥٤﴾

ความว่า "แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้น คืออัลลอฮฺผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินภายในหกวัน แล้วทรงสถิตอยู่บนบัลลังก์ พระองค์ทรงทำให้กลางคืนครอบคลุมกลางวัน ในสภาพที่กลางคืนไล่ตามกลางวันโดยฉับไว และทรงสร้างดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ และบรรดาดวงดาวขึ้น

โดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่บริการ ตามพระบัญชาของพระองค์ พึงรู้เถิดว่าการสร้างและกิจการทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิของพระองค์เท่านั้น มหาบริสุทธิ์อัลลอฮฺผู้เป็นเจ้าแห่งสากลโลก" (อัล-อะอฺรอฟ : 54)

การศรัทธาต่อพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮฺ

และส่วนหนึ่งของการศรัทธาต่ออัลลอฮฺนั้น ได้แก่การศรัทธาในพระนามอันประเสริฐ พร้อมทั้งคุณลักษณะอันสูงส่งของพระองค์ ดังที่ปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอานอันทรงเกียรติ และที่ระบุแน่ชัดจากท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ผู้ซื่อสัตย์ของพระองค์ โดยไม่มีการบิดเบือน ไม่มีการสร้างภาพพจน์ให้เห็นว่าเป็นอย่างไร และไม่มีการเปรียบเปรยว่าเหมือนกับสิ่งใด หากแต่เราจำเป็นต้องเชื่อถือตามที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม บอกมา โดยไม่สนใจว่าเป็นอย่างไร(ในรูปแบบใด)

พร้อมทั้งศรัทธาต่อพระนามของอันประเสริฐ และคุณลักษณะอันสูงส่ง แสดงถึงความหมายอันยิ่งใหญ่ซึ่งก็เป็นคุณลักษณะต่าง ๆ ของอัลลอฮฺผู้ทรงเกรียงไกร จำต้องบรรยายคุณลักษณะให้เหมาะสมกับพระองค์ โดยไม่มีการเปรียบเทียบคุณลักษณะของพระองค์ให้เสมอเหมือนกับสิ่งถูกสร้างใดๆ ของพระองค์ ดังที่ทรงมีดำรัสไว้ว่า

ﵟلَيۡسَ كَمِثۡلِهِۦ شَيۡءٞۖ وَهُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلۡبَصِيرُﵞ

ความว่า “ไม่มีสิ่งใดเหมือนพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นผู้สดับฟัง ผู้ทรงทอดพระเนตร” (อัช-ชูรอ : 11)

และพระองค์ได้ตรัสไว้ดังนี้

فَلَا تَضۡرِبُواْ لِلَّهِ ٱلۡأَمۡثَالَۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ وَأَنتُمۡ لَا تَعۡلَمُونَ ٧٤

ความว่า “ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่าได้เปรียบเทียบสิ่งอื่นกับอัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรับทราบ หากแต่พวกเจ้าต่างหากที่ไม่รู้” (อัน-นะหฺลิ : 74)

นี่คือหลักการเชื่อมั่นของอะฮฺลุซซุนนะฮฺ วัลญะมาอะฮฺ(บรรดาผู้ที่ติดตามแบบอย่างของท่านรอซูลและเหล่าเศาะหาบะฮฺ) ที่เป็นสาวกของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม และผู้ดำเนินตามเหล่านั้นด้วยดีตลอดมา เป็นหลักการเชื่อมั่นที่อิมาม อบุล หะซัน อัล-อัชอารีย์ (ขออัลลอฮฺโปรดเมตตาท่านด้วย) ได้ถ่ายทอดมาไว้ในหนังสือของท่านที่ชื่อ ***อัล-มากอลาต*** จากเหล่าผู้บันทึกหะดีษฺ กลุ่มอะฮฺลุซซุนนะฮฺ และคนอื่นๆ ในบรรดาอุละมาอ์(นักปราชญ์)อิสลาม เช่นเดียวกับที่ผู้ศรัทธามั่นก็ได้คัดลอก และถ่ายทอดหลักการเชื่อมั่นนี้เช่นกัน

อัล-เอาซาอีย์ (ขออัลลอฮฺโปรดเมตตาท่าน) ได้กล่าวว่า อัซ-ซุฮรีย์และมั๊กหูล (สองนักปราชญ์รุ่นตาบิอีนหลังจากเศาะหาบะฮฺ)ได้ถูกถามถึงโองการต่างๆ ที่เกี่ยวกับศิฟาต(คุณลักษณะ)ของอัลลอฮฺ ท่านทั้งสองตอบว่า “จงทำให้ผ่านไปตามที่มีปรากฏในตัวบท”

อัล-วะลีด อิบนุ มุสลิม (ขออัลลอฮฺโปรดเมมตาท่าน) กล่าวว่า ท่านอิมามมาลิก, อัล-เอาซาอีย์, อัล-ลัยษ์ อิบนุ สะอัด และซุฟยาน อัษ-

เชารีย์ (ขออัลลอฮฺโปรดเมตตาท่านเหล่านั้นด้วย) ได้ถูกถามถึงหะดีษฺต่างๆ ที่มีปรากฏเกี่ยวกับเรื่องศิฟาตต่างๆ (ของอัลลอฮฺ) บุคคลทั้งหมดนั้นตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “จงทำให้มันผ่านไป อย่างที่มันมีมาโดยไม่มีการระบุวิธีการว่าเป็นอย่างไร”

อัล–เอาซาอีย์ กล่าวว่า “เราและกลุ่มตาบิอีนจำนวนมากกล่าวว่าแท้จริงอัลลอฮฺทรงสถิตอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์และเราศรัทธาเรื่องศิฟาตตามที่มีมาในซุนนะฮฺ”

เมื่อเราะบีอะฮฺ อิบนุ อับดุลเราะห์มาน อาจารย์ของอิมามมาลิก (ขออัลลอฮฺโปรดเมตตาท่าน) ถูกถามเกี่ยวกับคุณลักษณะ อัล–อิสติวาอ์ (การสถิตอยู่) ท่านกล่าวว่า “(ความหมายของ)อัล–อิสติวาอ์ไม่ได้อยู่นอกเหนือความเข้าใจ หากแต่วิธีการนั้นไม่ได้อยู่ในการเข้าถึงของสติปัญญาเรา อัลลอฮฺเป็นผู้ส่งสารนี้ ท่านรอซูลมีหน้าที่ชี้แจงเผยแพร่และเรามีหน้าที่ต้องเชื่อ” และเมื่ออิมามมาลิกถูกถามเกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านตอบว่า “(ความหมายของ)อัล–อิสติวาอ์นั้นเป็นที่ทราบกันดี แต่ทว่า (ข้อเท็จจริง)เป็นอย่างไรนั้น เป็นเรื่องที่ไม่อาจรู้ได้ และการศรัทธาต่อเรื่องนี้เป็นสิ่งจำเป็น (ด้วยเหตุนี้)การถามถึงเรื่องนี้(ว่าเป็นอย่างไร)จึงเป็นบิดอะฮฺ” แล้วท่านได้กล่าวแก่ผู้ถามอีกว่า “ฉันไม่เห็นท่านเป็นอะไร นอกเสียจากต้องเป็นคนที่ชั่วร้ายเลวทราม” และท่านก็สั่งให้เขาออกไป ยังปรากฏมีรายงานซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกันนี้ จากอุมมุล มุอ์มินีน อุมมุ สลามะฮฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮา

ท่านอิมาม อบู อับดุรเราะหฺมาน อับดุลลอฮฺ อิบนุ มุบาร็อก ได้กล่าวว่า “เรารู้จักพระผู้เป็นเจ้าของเราว่า พระองค์ทรงประทับอยู่บนชั้น

ฟ้าทั้งหลายของพระองค์ บนบัลลังก์ของพระองค์ โดยแยกไปจากสิ่งถูกสร้างของพระองค์"

ถ้อยความของบรรดาอิมามในบทนี้มีมากมายนัก เราไม่สามารถจะคัดลอกมาไว้ในการบรรยายครั้งนี้ได้หมด ผู้ใดต้องการจะทราบให้มากกว่านี้ ก็ขอให้ทบทวนข้อเขียนที่อุลามาอ์เขียนไว้ในบทนี้ เช่นในหนังสือ "อัซ-ซุนนะฮฺ" ของอับดุลลอฮฺ บุตรของท่านอิมามอะห์มัด, หนังสือ "อัต-เตาฮีด" ของท่านอิมามมุหัมมัด อิบนุ คุซัยมะฮฺ ผู้ยิ่งใหญ่, หนังสือ "อัซ-ซุนนะฮฺ" ของท่านอบู กอซิม อัล-ลาละกาอีย์ อัต-เฏาะบะรีย์, หนังสือ "อัซ-ซุนนะฮฺ" ของ อบู บักรฺ อิบนุ อบี อาศิม และคำตอบของชัยคุล อิสลาม อิบนุ ตัยมียะห์ แก่ชาวเมืองหุมาฮ์ ซึ่งเป็นคำตอบที่ยิ่งใหญ่ มีประโยชน์ล้ำค่า ท่านได้ให้ความกระจ่างแจ้งในคำตอบนั้นเกี่ยวกับหลักการเชื่อมั่น(อะกีดะฮฺ)ของอะฮฺลุซซุนนะฮฺพร้อมหลักฐานจากบัญญัติศาสนาและจากสติปัญญา ที่ชี้ถึงความถูกต้องของคำพูดของอะฮฺลุซซุนนะฮฺ และความเท็จในวาจาของฝ่ายตรงกันข้าม ในทำนองเดียวกัน สารของท่านที่ชื่อ "อัต-ตัดมุริยะฮฺ" ก็ได้ขยายความเรื่องนี้ไว้อย่างกว้างขวางได้ชี้แจงถึงหลักการเชื่อมั่นของอะฮฺลุซซุนนะฮฺ ด้วยหลักฐานตามที่ถ่ายทอดกันมา(คือหลักฐานจากอัลกุรอานและอัลหะดีษฺ) และหลักฐานทางสติปัญญา ท่านได้ตอบผู้ที่โต้แย้ง ด้วยสิ่งที่แสดงถึงสัจธรรม และทำลายล้างสิ่งที่เป็นเท็จ เพื่อให้ทุกคนที่เป็นนักวิชาการที่มีวัตถุประสงค์ดี และมีความปรารถนาที่จะรู้จักสัจธรรมได้พิจารณาในเรื่องนี้

ใครก็ตามที่ขัดแย้งกับอะฮฺลุซซุนนะฮฺในเรื่องที่เขาเหล่านั้นเชื่อมั่นเกี่ยวกับบทว่าด้วยพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮฺ แน่นอน

เขาผู้นั้นจะตกอยู่ในความขัดแย้งกับหลักฐานแห่งคัมภีร์อัลกุรอานและซุนนะฮฺ หรือแม้แต่หลักฐานแห่งสติปัญญา อีกทั้งยังขัดแย้งอย่างชัดแจ้งกับทุกสิ่งที่เขายืนยันและปฏิเสธ

ส่วนอะฮฺลุซซุนนะฮฺนั้น พวกเขาได้ยืนยันให้กับอัลลอฮฺ ในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงยืนยันแก่ตัวของพระองค์เอง ในคัมภีร์อันมีเกียรติของพระองค์ หรือที่รอซูลของพระองค์ได้ยืนยันให้กับพระองค์ไว้ในซุนนะฮฺที่ถูกต้องของท่าน อันเป็นการยืนยันที่ไม่มีการระบุตัวอย่าง(หรือเปรียบเทียบ) และเขาเหล่านั้นได้ถือว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากความเสมือน หรือความคล้ายคลึงกับสิ่งถูกสร้างของพระองค์ ทั้งนี้โดยไม่ถือว่า คุณลักษณะเหล่านั้น เป็นโมฆะสำหรับพระองค์ ดังนั้นบุคคลเหล่านั้นจึงได้รับชัยชนะ โดยปลอดจากความขัดแย้งและได้ปฏิบัติตามหลักฐานทั้งมวล

นี่คือกฎของอัลลอฮฺ ผู้ที่ยึดมั่นต่อสัจธรรมซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้งบรรดารอซูลของพระองค์มา เขาผู้นั้นจะใช้ความพยายามอย่างเต็มที่เพื่อบรรลุสัจธรรมดังกล่าว และมีความบริสุทธิ์ต่ออัลลอฮฺด้วยการขอวิงวอนต่อพระองค์ให้ช่วยเหลือประคับประคอง จนเขาได้พบกับสัจธรรมนั้นและขอให้พระองค์แสดงข้อพิสูจน์ของพระองค์ให้เด่นชัด ให้เป็นเช่นที่พระองค์มีดำรัสว่า

بَلۡ نَقۡذِفُ بِٱلۡحَقِّ عَلَى ٱلۡبَٰطِلِ فَيَدۡمَغُهُۥ فَإِذَا هُوَ زَاهِقٞۚ

ความว่า "แต่ทว่าเราจะขว้างสัจธรรมลงบนความเท็จ แล้วมันก็จะลบล้างความเท็จ ซึ่งเมื่อนั้นแหละ มันจะสูญสลายไป" (อัล-อันบิยาอ์ : 18)

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ إِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَأَحْسَنَ تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾

ความว่า "และพวกเขาจะไม่นำข้อเปรียบเทียบ(ในเชิงคัดค้านที่เหลวไหลใดๆ) มาเสนอต่อเจ้า(มุหัมมัด) นอกจากเราจะนำเอาความแท้จริง และการอรรถาธิบายที่ดีเยี่ยมมาให้แก่เจ้า(เพื่อตอบโต้)" (อัล-ฟุรกอน : 33)

อัล-หาฟิซ อิบนุ กะษีรได้กล่าวไว้ในหนังสือตัฟซีรของท่าน ซึ่งเป็นหนังสือที่แพร่หลาย เมื่อท่านอธิบายพระดำรัสของอัลลอฮฺตะอาลาที่ว่า

إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ

ความว่า "แท้จริงพระผู้เป็นเจ้าของพวกเจ้านั้น คืออัลลอฮฺผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินภายในหกวัน แล้วทรงสถิตอยู่บนบัลลังก์" (อัล-อะอฺรอฟ : 54)

ท่านได้กล่าวถึงบทนี้ ด้วยคำอธิบายอันสมควรที่จะคัดลอกมากล่าวไว้ ณ ที่นี้ อิบนุ กะษีร (ขออัลลอฮฺเมตตาท่าน) ได้กล่าวไว้ตามตัวบทดังนี้ "เกี่ยวกับเรื่องนี้ คนทั้งหลายพูดกันมากมายเหลือเกิน ณ ที่นี้ไม่ใช่ที่ๆ จะมาตีแผ่ความเห็นเหล่านั้น หากแต่ในเรื่องนี้ เราขอดำเนินตามแนวทางของสะลัฟศอลิหฺ(บรรพชนที่ดีรุ่นแรก) เช่น อิมามมาลิก,

อัล-เอาซาอีย์, อัซ-เซารีย์, อัล-ลัยษฺ อิบนุ สะอัด, อิมาม อัช-ชาฟีอี, อิมาม อะหฺมัด, อิสฮาก อิบนุ รอฮาวัยฺฮฺ และอื่นๆ ที่เป็นผู้นำของมุสลิมในอดีตและปัจจุบัน และการดำเนินตามแนวทางของสะลัฟศอลิหฺก็คือการทำให้เรื่องนี้ผ่านไปตามที่ปรากฏในตัวบทโดยไม่มีการตั้งคำถามว่าเป็นอย่างไร ไม่มีการเปรียบเทียบว่าเหมือนกับสิ่งใด และไม่ปฏิเสธคุณลักษณะแห่งการเป็นพระเจ้า และสิ่งที่แผ้วพานเข้ามาในสมองของผู้เปรียบเทียบว่าเหมือนกับสิ่งใดนั้นถูกปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงจากอัลลอฮฺ เพราะอัลลอฮฺนั้นไม่มีสิ่งใดที่เป็นสิ่งถูกสร้างเหมือนกับพระองค์ และไม่มีสิ่งใดที่เท่าเทียมพระองค์ และพระองค์นั้นสดับฟัง ทรงทอดพระเนตรเรื่องต่างๆ เป็นเหมือนเช่นที่บรรดาอิมามต่างๆ เช่น ท่านอิมามนะอีม อิบนุ หัมมาด อัล-คุซาอีย์ อาจารย์ของอิมามอัล-บุคอรีย์ได้สำทับไว้ว่า "ผู้ใดเปรียบเทียบอัลลอฮฺกับสิ่งถูกสร้างของพระองค์ เขาผู้นั้นก็เป็นผู้ปฏิเสธการศรัทธา(กาฟิร) ผู้ใดปฏิเสธสิ่งที่อัลลอฮฺทรงแจ้งคุณลักษณะของพระองค์ด้วยพระองค์เองแล้วไซร้ เขาผู้นั้นก็เป็นผู้ปฏิเสธการศรัทธาในสิ่งที่อัลลอฮฺและรอซูลได้บรรยายคุณลักษณะของพระองค์นั้นไม่มีการเปรียบเทียบได้ว่าเหมือนกับสิ่งใด ผู้ใดยืนยันให้กับอัลลอฮฺตามที่ปรากฏในโองการที่ชัดแจ้งและในหะดีษฺที่ถูกต้อง โดยยืนยันเหมาะสมกับความเกรียงไกรของพระองค์แล้วและได้ปฏิเสธต่อคุณลักษณะแห่งความบกพร่องต่างๆ จากพระองค์ เขาผู้นั้นก็ได้ดำเนินอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง"

การศรัทธาต่อมลาอิกะฮฺ

ส่วนการศรัทธา (อีมาน) ต่อมลาอิกะฮฺนั้น ประกอบด้วยการอีมานอย่างคร่าว ๆ ดังนี้คือ มุสลิมต้องศรัทธาว่า อัลลอฮฺทรงบังเกิดมลาอิกะฮฺเพื่อให้พวกเขาเคารพภักดี และเป็นบ่าวรับพระราชโองการของพระองค์ และพระองค์ทรงบรรยายคุณลักษณะของพวกเขาเหล่านั้นว่า พวกเขาเป็นบ่าวที่ได้รับการยกย่อง พวกเขาไม่ล่วงเกินพระองค์ไม่ว่าด้วยวาจาหรือการกระทำ พวกเขาปฏิบัติตามพระบัญชาของอัลลอฮฺโดยไม่บิดพลิ้ว ดังมีพระดำรัสที่ว่า

يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنِ ٱرْتَضَىٰ وَهُم مِّنْ خَشْيَتِهِۦ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾

ความว่า : "พระองค์ทรงทราบถึงทุกสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าของพวกเขา (มลาอิกะฮฺ) และพวกเขาไม่ขอการอภัยโทษให้แก่ผู้ใด นอกจากแก่ผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย (อนุญาตให้ขอ) และเนื่องจากความหวาดเกรงพระองค์ พวกเขานั้นรู้สึกสั่นเทิ้ม (อย่างน่าเวทนา)" (อัลอัมบิยาอฺ : 28)

มลาอิกะฮฺนั้นแบ่งออกเป็นหลายพวก บางพวกได้รับมอบหมายให้แบกหามบัลลังก์ บางพวกเป็นผู้ดูแลรักษาสรวงสวรรค์ และหุบนรก บางพวกได้รับมอบให้ทำหน้าที่เก็บรักษาบัญชีกรรม (ดีและชั่ว) ของปวงมนุษย์ เราต้องศรัทธาทุกอย่างที่รอซูลุลลอฮได้ถ่ายทอดให้แก่เราดังเช่น มลาอิกะฮฺญิบรีลเป็นผู้รับพระราชโองการจากอัลลอฮฺ มาถ่ายทอดให้แก่บรรดารอซูล มีกาอีล เป็นยามรักษาการณ์นรก อีสราฟีล เป็นผู้ทำหน้าที่

เป่าสังข์ ณ วันปรภพ เหล่านี้เป็นต้น ทั้งนี้เพราะมีการระบุไว้ในหะดีษฺเศาะฮีหฺหลายหะดีษฺ ชี้แจงไว้ในตำราหะดีษฺเศาะฮีหฺ ซึ่งรายงานโดยท่านหญิงอาอีซะห์–รอฎิยัลลอฮุ อันฮา– มีความว่า ท่านนบี ได้กล่าวว่า

خلقت الملائكة من نور وخلق الجان من مارج من نار وخلق آدم مماوصف لكم

ความว่า : "มลาอิกะฮฺนั้นถูกบังเกิดจากรัศมี และญินนั้นถูกบังเกิดจากเปลวไฟ ส่วนอาดัมนั้นได้ถูกบังเกิดจากสิ่งที่ได้บรรยายให้แก่พวกท่านได้ทราบแล้ว"

มุสลิมได้นำหะดีษฺนี้มาเสนอไว้ในตำราหะดีษฺเศาะฮีหฺของท่าน ในทำนองเดียวกันการศรัทธาต่อบรรดาคัมภีร์ ก็จำเป็นที่จะต้องศรัทธาพอเป็นสังเขปดังนี้.

อัลลอฮฺตะอาลาได้ประทานคัมภีร์ให้แก่บรรดานบีและรอซูลเพื่อมาชี้แจงถึงสิทธิของพระองค์ และเชิญชวนสู่พระองค์ ดังที่ได้ตรัสว่า

لَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلَنَا بِٱلْبَيِّنَٰتِ وَأَنزَلْنَا مَعَهُمُ ٱلْكِتَٰبَ وَٱلْمِيزَانَ

ความว่า "และเป็นที่แน่นอนยิ่ง เราได้ส่งบรรดารอซูลของเรามาพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้ง และเราได้ประทานลงมาพร้อมกับพวกเขาซึ่งคัมภีร์ และตราชู (บัญญัติความยุติธรรม)" (อัล–หะดีด : 25)

และพระองค์ได้ตรัสว่า

كَانَ ٱلنَّاسُ أُمَّةً وَٰحِدَةً فَبَعَثَ ٱللَّهُ ٱلنَّبِيِّـۧنَ مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَأَنزَلَ مَعَهُمُ ٱلۡكِتَـٰبَ بِٱلۡحَقِّ لِيَحۡكُمَ بَيۡنَ ٱلنَّاسِ فِيمَا ٱخۡتَلَفُواْ فِيهِۚ

ความว่า “มนุษย์นั้นเป็นประชาชาติเดียวกัน จากนั้นอัลลอฮฺได้ทรงส่งบรรดานบีมาในฐานะผู้แจ้งข่าวดีและผู้ตักเตือน และทรงประทานคัมภีร์อันประกอบไปด้วยความจริงลงมากับพวกเขาด้วย เพื่อว่าคัมภีร์นั้นจะได้ใช้เป็นตำราตัดสินความระหว่างมนุษย์ในสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน”
(อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 213)

การศรัทธาต่อคัมภีร์ต่างๆ

และเราศรัทธาต่อคัมภีร์ต่าง ๆ ที่อัลลอฮฺได้ทรงขนานนามไว้เช่น คัมภีร์เตารอฮฺ(ไบเบิลเดิม) อินญีล(ไบเบิลใหม่) อัซ-ซะบูร และอัลกุรอาน เป็นต้น ซึ่งอัลกุรอานนั้นเป็นคัมภีร์ที่สมบูรณ์แบบที่สุด และเป็นคัมภีร์สุดท้ายที่มีใจความครอบคลุมคัมภีร์ก่อน ๆ มีใจความยืนยันเนื้อหาที่ระบุไว้ในคัมภีร์ก่อน ๆ และเป็นคัมภีร์ที่ทุกประชาชาติ จำเป็นต้องดำเนินตามและนำมาปฏิบัติใช้ในฐานะเป็นกฎข้อบังคับสูงสุดในการตัดสินความหรือข้อขัดแย้งในทุกสังคมมนุษย์ รวมทั้งหะดีษฺเศาะฮีหฺของรอซูลด้วย เพราะอัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งรอซูลมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิวะสัลลัม เป็นทูตของอัลลอฮฺมาสู่มนุษย์และญินทั้งมวล พระองค์ได้ทรง

ประทานอัลกุรอาน ให้แก่ท่านนบีมุหัมมัด เพื่อที่ท่านจะได้ใช้เป็นกฎหมายตัดสินข้อพิพาทระหว่างปวงมนุษย์ พระองค์ได้ทรงประทานอัลกุรอานเพื่อใช้บำบัดสิ่งชั่วร้าย ที่สุมอยู่ในอก และชี้แจ้งให้ความกระจ่างแจ้งแก่ทุกสิ่ง ชี้นำมนุษย์ไปสู่ทางที่เที่ยงธรรม และเป็นการประทานความเมตตาให้แก่บรรดาผู้ศรัทธา พระองค์ได้ตรัสว่า

وَهَـٰذَا كِتَـٰبٌ أَنزَلْنَـٰهُ مُبَارَكٌ فَٱتَّبِعُوهُ وَٱتَّقُوا۟ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿١٥٥﴾

ความว่า "และนี่คือคัมภีร์ที่เราประทานลงมา เป็นคัมภีร์ที่ประเสริฐ(เป็นมหามงคล) ดังนั้นจงปฏิบัติตาม(คัมภีร์นี้) และจงยำเกรงเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าได้รับความเมตตากรุณา" (อัล-อันอาม : 155)

และพระองค์ทรงมีดำรัสอีกว่า

وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ ٱلْكِتَـٰبَ تِبْيَـٰنًا لِّكُلِّ شَىْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾

ความว่า : "และเราได้ประทานคัมภีร์อัลกุรอาน เพื่อเป็นการชี้แจงแก่ทุกสิ่ง และเป็นข้อชี้นำสู่ทางถูกต้อง เป็นความเมตตา และเป็นการชี้แจงข่าวดีแก่บรรดามุสลิม"
(อัน-นะหฺลิ : 89)

และพระองค์ทรงมีดำรัสอีกว่า

قُلْ يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ إِنِّى رَسُولُ ٱللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا ٱلَّذِى لَهُۥ مُلْكُ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۖ لَآ إِلَـٰهَ إِلَّا هُوَ يُحْىِۦ وَيُمِيتُ ۖ فَـَٔامِنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرَسُولِهِ ٱلنَّبِىِّ ٱلْأُمِّىِّ ٱلَّذِى يُؤْمِنُ بِٱللَّهِ وَكَلِمَـٰتِهِۦ وَٱتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥٨﴾

ความว่า “จงกล่าวเถิด (มุหัมมัด) โอ้มนุษย์ทั้งหลาย แท้จริงฉันคือรอซูลของอัลลอฮฺ มาสู่พวกท่านทั้งหลาย ซึ่งแด่พระองค์เท่านั้น ที่ทรงครอบครองอำนาจแห่งชั้นฟ้าต่าง ๆ และในพื้นพิภพ ไม่มีผู้ใดควรแก่การเคารพภักดี นอกจากพระองค์ผู้ทรงบังเกิดชีวิต และทรงทำให้ชีวิตสิ้นสลาย ดังนั้นพวกท่านจงศรัทธาต่ออัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์ผู้ซึ่งไม่รู้การอ่านและเขียน ซึ่งเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และพวกเจ้าจงปฏิบัติตามเขาเถิด เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับการชี้นำ(สู่ทางที่ถูกต้อง)” (อัล-อะอฺรอฟ : 158)

โองการต่าง ๆ ในความหมายเช่นนี้มีมากมาย

การศรัทธาต่อบรรดารอซูล

ในทำนองเดียวกัน เกี่ยวกับบรรดารอซูลนั้นจำเป็นที่เราจะต้องศรัทธาโดยสังเขปและโดยละเอียด ฉะนั้นเราต้องศรัทธาว่าแท้จริง

อัลลอฮฺ ได้ส่งบรรดารอซูลมายังปวงบ่าวของพระองค์ ในฐานะเป็นผู้บอกข่าวดี ผู้ตักเตือน และผู้เชิญชวนสู่สัจธรรม ดังนั้นผู้ใดที่ฝ่าฝืนไม่ยอมเชื่อฟังท่านเหล่านั้น พวกเขาย่อมไดรับแต่ความผิดหวังและความเศร้าโศกเสียใจ ผู้เป็นรอซูลคนสุดท้ายและเป็นรอซูลที่ประเสริฐสุด ก็คือนบีของเรา มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ดังโองการของอัลลอฮฺที่ว่า

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَّسُولًا أَنِ ٱعْبُدُوا۟ ٱللَّهَ وَٱجْتَنِبُوا۟ ٱلطَّٰغُوتَ ۖ فَمِنْهُم مَّنْ هَدَى ٱللَّهُ وَمِنْهُم مَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ ٱلضَّلَٰلَةُ ۚ فَسِيرُوا۟ فِي ٱلْأَرْضِ فَٱنظُرُوا۟ كَيْفَ كَانَ عَٰقِبَةُ ٱلْمُكَذِّبِينَ ﴿٣٦﴾

ความว่า : "และโดยแน่นอนยิ่ง เราได้แต่งตั้งรอซูลไปยังแต่ละประชาชาติ (โดยรอซูลจะกล่าวแก่ประชาชาตินั้น ๆ ว่า) พวกท่านจงเคารพภักดีอัลลอฮฺ และจงห่างเหินจากฏอฆูต[1] (ชัยฏอนหรือเจว็ด)" (อัน-นะหฺลิ : 36)

และพระองค์ทรงมีดำรัสอีกว่า

---

[1] บรรดานักปราชญ์ได้ให้ความหมายของคำว่า "ฏอฆูต" ไว้ดังนี้ ท่านอุมัร อิบนุ ค็อตฏ็อบ กล่าวว่า ฏอฆูตคือ ชัยฏอน, ท่านญาบิรฺกล่าวว่าท่าน อิมามมาลิกได้กล่าวว่า ฏอฆูตคือมนุษย์ที่พูดและกระทำสิ่งที่เกินขอบเขตที่อัลลอฮฺบัญญัติไว้ หมายถึงหมอดู สรุปแล้วผู้ที่เป็นฏอฆูตมีอยู่มากมายที่สำคัญคือ 1- อิบลีส 2- ผู้ที่ถูกเคารพสักการะโดยที่ผู้นั้นมีความปลาบปลื้มใจต่อการสักการะนั้น 3- ผู้ที่อ้างตนว่ารอบรู้ในสิ่งเร้นลับ 4- ผู้ที่พิพากษาด้วยบทบัญญัติที่มิใช่ของอัลลอฮ 5- ผู้ที่ให้ความสำคัญต่อมนุษย์ด้วยกัน ทรัพย์สินเงินทอง หรือสิ่งที่อื่นจนขัดแย้งกับบทบัญญัติของอัลลอฮฺ.

رُّسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى ٱللَّهِ حُجَّةُۢ بَعۡدَ ٱلرُّسُلِۚ

ความว่า "บรรดารอซูลนั้นอยู่ในฐานะผู้แจ้งข่าวดีและในฐานะผู้ตักเตือน เพื่อว่ามนุษย์จะได้ไม่มีข้ออ้างใดๆ นำมาอ้างแก้ตัวกับอัลลอฮฺได้อีก หลังจากบรรดารอซูลเหล่านั้น (ได้ประกาศสัจธรรมแล้ว)" (อัน-นิสาอ์ : 165)

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

مَّا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَآ أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمۡ وَلَٰكِن رَّسُولَ ٱللَّهِ وَخَاتَمَ ٱلنَّبِيِّـۧنَۗ

ความว่า : "มุหัมมัดนั้น มิได้เป็นบิดาของผู้ใดจากบรรดาเหล่าบุรุษของพวกเจ้า แต่เป็นรอซูลของอัลลอฮฺและนบีท่านสุดท้าย" (อัล-อะหฺซาบ : 40)

ผู้ใดในบรรดานบีที่อัลลอฮฺได้ทรงระบุชื่อ โดยการบอกเล่าของท่านรอซูล เราก็ศรัทธาต่อท่านอย่างเจาะจงแน่นอน อาทิเช่น นบีนูหฺ ฮูด ศอลิหฺ อิบรอฮีม และท่านอื่น ๆ (ขอพรอันประเสร็จและความสันติจงมีแด่นบีของเรา และแด่บรรดานบีทั้งหลายด้วย)

การศรัทธาต่อวันอาคิเราะฮฺ

ส่วนการศรัทธาต่อวันปรโลกนั้น คือการศรัทธาต่อทุกสิ่งที่อัลลอฮฺ และรอซูลได้บอกไว้ อันได้แก่สิ่งที่จะเกิดขึ้นหลังจากการสิ้นชีพ เช่น การถูกทรมานหรือได้รับความสุขในระหว่างอยู่ในหลุมฝังศพ ตลอดจนสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวันกิยามะฮฺ ซึ่งเป็นวันที่ฟื้นชีวิตขึ้นมาใหม่ จะเกิดความโกลาหล ความคับขัน สะพานข้าม ตราชู การสอบสวน การตอบแทน และการประกาศกรรมดีและชั่วของมวลมนุษย์ สิ่งเหล่านี้รวมอยู่ในการศรัทธาต่อวันปรโลก ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้รับสมุดบันทึกกรรมของตนด้วยมือขวา บ้างก็รับด้วยมือซ้าย บ้างก็รับทางข้างหลัง การศรัทธาในเรื่องสระน้ำของท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ซึ่งจะมีผู้มาดื่มน้ำที่สระนี้ การศรัทธาต่อสวรรค์ นรก การพบกับอัลลอฮฺของบรรดาผู้ศรัทธา การตรัสของพระองค์กับพวกเขาเหล่านั้นและอื่น ๆ อีกนอกจากที่กล่าวมานั้น ก็เข้าอยู่ในการศรัทธาต่อวันปรโลกเช่นกัน ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องศรัทธา เชื่อมั่นต่อเรื่องดังกล่าวทั้งหมดตามที่อัลลอฮฺและรอซูลได้แจ้งไว้

การศรัทธาต่ออัล-เกาะดัรฺ

ส่วนการศรัทธาต่ออัล-เกาะดัรฺนั้น ประกอบด้วยการศรัทธาต่อสี่ประการดังนี้คือ

<u>ประการแรก</u> ศรัทธาว่าอัลลอฮฺนั้น ทรงทราบถึงทุกสิ่งที่มีมาในอดีต และที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พระองค์ทรงทราบถึงปัจจัยยังชีพ หรือโชคลาภ

ต่าง ๆ (ริสกี) กำหนดอายุของบุคคลเหล่านั้น วันสิ้นชีพ และอื่น ๆ ซึ่งไม่มีสิ่งใดเป็นที่ซ่อนเร้นแก่พระองค์ ดังที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า

إِنَّ ٱللَّهَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عَلِيمُۢ ﴿٧٥﴾

ความว่า "แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงรอบรู้ในทุกสรรพสิ่ง" (อัล-อันฟาล : 75)

และพระองค์ได้ตรัสว่า

لِتَعۡلَمُوٓاْ أَنَّ ٱللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيۡءٖ قَدِيرٞ وَأَنَّ ٱللَّهَ قَدۡ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيۡءٍ عِلۡمَۢا ﴿١٢﴾

ความว่า "เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่า แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงพระเดชานุภาพเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง และอัลลอฮฺนั้นทรงล้อมรอบทุกสรรพสิ่งด้วยความรอบรู้" (อัต-เฏาะลาก : 12)

ประการที่สอง ศรัทธาว่าพระองค์ทรงบันทึกสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดเป็นกฎสภาวการณ์ ดังที่ทรงมีดำรัสว่า

قَدۡ عَلِمۡنَا مَا تَنقُصُ ٱلۡأَرۡضُ مِنۡهُمۡۖ وَعِندَنَا كِتَٰبٌ حَفِيظُۢ ﴿٤﴾

ความว่า "แน่นอนนัก เรานั้นรู้ถึงสิ่งที่แผ่นดินกัดกินจาก (ร่างของ)พวกเขาเหล่านั้น(จนผุกร่อน)และ ณ ที่เรานั้น ได้มีบันทึกถูกเก็บรักษาไว้" (กอฟ : 4)

และพระองค์ได้ตรัสว่า

أَلَمۡ تَعۡلَمۡ أَنَّ ٱللَّهَ يَعۡلَمُ مَا فِي ٱلسَّمَآءِ وَٱلۡأَرۡضِۚ إِنَّ ذَٰلِكَ فِي كِتَٰبٍۚ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى ٱللَّهِ يَسِيرٞ ٧٠

ความว่า "เจ้าไม่รู้ดอกหรือว่าอัลลอฮฺนั้น ทรงรอบรู้ถึงทุกสรรพสิ่งที่มีอยู่ในชั้นฟ้า และในแผ่นดิน สิ่งเหล่านี้ (ถูกเก็บรักษา) อยู่ในบันทึก แท้จริงแล้วสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องง่ายดายสำหรับอัลลอฮฺยิ่งนัก" (อัล-หัจญ์ : 70)

<u>ประการที่สาม</u> ศรัทธาต่อพระประสงค์ของอัลลอฮฺ ฉะนั้นสิ่งใดที่พระองค์ทรงประสงค์ก็จะให้บังเกิดขึ้น และสิ่งใดที่พระองค์ไม่ทรงประสงค์ สิ่งนั้นก็จะไม่เกิดขึ้น พระองค์ทรงมีดำรัสว่า

إِنَّ ٱللَّهَ يَفۡعَلُ مَا يَشَآءُ ۩ ١٨

ความว่า "แท้จริงอัลลอฮฺนั้น ทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงประสงค์" (อัล-หัจญ์ : 18)

พระองค์ผู้ทรงเกรียงไกรได้ตรัสว่า

إِنَّمَآ أَمۡرُهُۥٓ إِذَآ أَرَادَ شَيۡـًٔا أَن يَقُولَ لَهُۥ كُن فَيَكُونُ ٨٢

ความว่า "อันที่จริง พระบัญชาของพระองค์นั้นเมื่อพระองค์ทรงประสงค์สิ่งใด พระองค์ก็จะได้ตรัสกับสิ่งนั้นว่า "จงเป็น" แล้วสิ่งนั้นก็จะเป็น(รูปร่าง)ขึ้นมา" (ยาซีน : 82)

และพระองค์ได้ตรัสว่า

وَمَا تَشَآءُونَ إِلَّآ أَن يَشَآءَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٢٩﴾

ความว่า : "และพวกเจ้าจะไม่ประสงค์ (ไม่สำเร็จสิ่งใด) นอกจากอัลลอฮฺ ผู้เป็นพระเจ้าแห่งสากลโลก จะมีพระประสงค์(ให้มันเกิดขึ้น)[1]" (อัต–ตักวีร : 29)

ประการที่สี่ ศรัทธาว่าการสร้างสรรค์ทุกสรรพสิ่งในจักรวาลเป็นของอัลลอฮฺ ไม่มีผู้ใดเป็นผู้สร้างนอกจากพระองค์และไม่มีพระผู้อภิบาลนอกจากพระองค์ดังที่มีพระดำรัสว่า

ٱللَّهُ خَـٰلِقُ كُلِّ شَىْءٍ ۖ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ وَكِيلٌ ﴿٦٢﴾

ความว่า "อัลลอฮฺ คือ ผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง และพระองค์ทรงเป็นผู้ดูแลคุ้มครองรักษาทุกสรรพสิ่ง" (อัซ–ซุมัร : 62)

และพระองค์ได้ตรัสว่า

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱذْكُرُوا۟ نِعْمَتَ ٱللَّهِ عَلَيْكُمْ ۚ هَلْ مِنْ خَـٰلِقٍ غَيْرُ ٱللَّهِ يَرْزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ ۚ لَآ إِلَـٰهَ إِلَّا هُوَ ۖ فَأَنَّىٰ تُؤْفَكُونَ ﴿٣﴾

ความว่า "โอ้มนุษย์ทั้งหลาย จงรำลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺที่มีต่อพวกเจ้า มีใครอื่นอีกหรือนอกจากอัลลอ

---

[1] หมายถึง หากพระองค์ไม่ประสงค์ให้เกิดมันก็จะไม่เกิด แม้พวกเจ้าจะพยายามให้มันเกิดขึ้นไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม (บก.)

ฮฺ ผู้ทรงประทานปัจจัยยังชีพจากฟากฟ้าและแผ่นดิน ไม่มีผู้ที่ควรแก่การเคารพภักดีนอกจากอัลลอฮฺ แล้วพวกเจ้าจะถูกผิน(ยุแหย่)ไปทางใดอีกเล่า(ปฏิเสธในเอกภาพของอัลลอฮฺ)" (ฟาฏิรฺ : 3)

ฉะนั้นการศรัทธาต่ออัล-เกาะดัรฺ จึงครอบคลุมการศรัทธาต่อสี่ประการที่กล่าวมาแล้ว และนี่คือการศรัทธาของอะฮฺลุซซุนนะฮฺ วัลญามาอะฮฺ ซึ่งแตกต่างไปจากผู้ไม่ยอมรับในบางประการของสิ่งเหล่านี้จากหมู่พวกอะฮฺลุลบิดอะฮฺ

ข้อเท็จจริงอื่นๆ ของการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ

ในจำนวนสิ่งที่รวมอยู่ในการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ คือการเชื่อว่าอีมาน(ความศรัทธา)เป็นทั้งคำพูดและการกระทำ จะเพิ่มทวีขึ้นด้วยการเชื่อฟังและปฏิบัติตาม จะหย่อนยานด้วยการทำมะอฺศิยัต (สิ่งต้องห้ามหรือฝ่าฝืน) และไม่เป็นที่อนุมัติให้บุคคลใดกล่าวกับมุสลิมใดมุสลิมหนึ่งว่าเป็นกาฟิร ด้วยเหตุที่เขาทำมะศิยัตอย่างใดอย่างหนึ่งที่มิใช่ชิริก(การตั้งภาคีกับอัลลอฮฺ) และการปฏิเสธศรัทธา(กุฟรฺ) เป็นต้นว่า การซินา(ร่วมประเวณีกับผู้ที่ไม่ใช่สามีภรรยา) การลักขโมย การกินดอกเบี้ย ดื่มของมึนเมา การอกตัญญูต่อบิดามารดาและอื่น ๆ อีกที่เป็นบาปใหญ่ ตราบเท่าที่เขาผู้กระทำนั้น มิได้ถือว่าเรื่องดังกล่าวเป็นที่อนุมัติ ทั้งนี้เนื่องจากพระดำรัสของอัลลอฮฺว่า

إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَغۡفِرُ أَن يُشۡرَكَ بِهِۦ وَيَغۡفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَآءُۚ

ความว่า "แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงประทานอภัยในการยกสิ่งใดขึ้นมาเป็นภาคีกับพระองค์ แต่พระองค์จะทรงประทานอภัยโทษ (ต่อการฝ่าฝืน) อื่นจากนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ประสงค์" (อัน-นิสาอ์ : 48)

และเนื่องจากปรากฏในหะดีษฺเศาะฮีหฺมุตะวาติรซึ่งมีหลายหะดีษฺจากท่านรอซูลุลลอฮฺว่า อัลลอฮฺจะนำผู้ที่มีศรัทธาอยู่ในจิตสำนึกของเขาแม้เพียงเท่าเมล็ดพืชผักกาดให้ออกจากไฟนรก

และส่วนหนึ่งจากการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ก็ได้แก่ การมีความรักความชอบเพื่ออัลลอฮฺ มีความเกลียดชังเพื่ออัลลอฮฺ มีการมุวาลาฮ์(การผูกสัมพันธ์)และมุอาดาฮ์(การปลีกห่าง)บนพื้นฐานของบัญญัติแห่งอัลลอฮฺ ฉะนั้นมุอ์มินจะต้องรักบรรดามุอ์มินด้วยกัน ผูกสัมพันธ์ระหว่างกันต้องไม่พึงใจกับบรรดาผู้ปฏิเสธและปลีกห่างจากพวกเหล่านั้น

บุคคลระดับแรกในหมู่มุอ์มินจากประชาชาตินี้ ก็ได้แก่บรรดาสาวกของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ฉะนั้นอะฮฺลุซซุนนะฮฺ วัลญะมาอะฮฺ จึงรักบรรดาสาวกเหล่านี้ มอบความพึงใจแก่พวกเขาเชื่อมั่นว่าพวกเขาเหล่านี้ คือบุคคลที่เป็นกลุ่มชนที่ดีที่สุดถัดจากบรรดาศาสนทูต ทั้งนี้อาศัยหลักฐานจากวจนะของท่านรอซูลุลลอฮฺ ที่ว่า

خير القرون قرني ثم الذين يلونهم ثم الذين يلونهم

ความว่า "ศตวรรษที่ดีที่สุดนั้น คือศตวรรษของฉัน จากนั้นก็คือบรรดาผู้ที่มาต่อจากเขาเหล่านั้น จากนั้นก็คือ

บรรดาผู้ที่มาหลังจากพวกเขา” (รายงานโดยอัล-บุคอรีย์และมุสลิม)

ผู้ศรัทธามีความเชื่อว่า ผู้ที่ประเสริฐสุดในบรรดาสาวกคือท่านอบูบักรฺ อัศ-ศิดดิก ถัดมาก็ท่าน อุมัร อัล-ฟารูก ถัดมาก็ท่านอุษมาน เจ้าของสองรัศมี[1] ถัดมาก็ท่านอะลี อัล-มุรตะฎอ -รอฎิยัลลอฮุอันฮุม- และถัดจากท่านเหล่านั้น ก็เป็นบุคคลที่เหลือในเศาะหาบะฮฺทั้งสิบท่าน(ที่ได้รับการแจ้งข่าวดีว่าพวกเขาเหล่านั้น เป็นชาวสวรรค์) ถัดมาก็เป็นบรรดาสาวกอื่นๆทั้งหมด ผู้ศรัทธาจะไม่เข้าไปเกี่ยวข้องหรือวิจารณ์การโต้แย้งกันระหว่างเศาะหาบะฮฺ(สาวก) พวกเขาเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างสาวกนั้น ได้ผ่านการกลั่นกรอง วินิจฉัย และผ่านความคิดเห็นจากพวกเขาเหล่านั้นแล้ว ผู้ใดที่วินิจฉัยได้ตรงกับข้อเท็จจริงอันถูกต้อง เขาผู้นั้นก็ได้รับผลบุญเป็นสองเท่า แต่ผู้ใดที่วินิจฉัยผิดพลาด เขาผู้นั้นก็จะได้รับผลบุญตอบแทนเพียงส่วนเดียว

บรรดามุอ์มินมีความรักต่อครอบครัว(อะฮฺลิลบัยตฺ)ของท่านรอซูล มอบความรักของพวกเขาต่อบรรดาภรรยาของท่านรอซูลซึ่งเป็นเปรียบเสมือนดั่งมารดาของบรรดาผู้ศรัทธา พวกเขาจะกล่าวขอพรให้อัลลอฮฺทรงโปรดปรานพวกนางทุกคน พวกเขาจะหลีกห่างจากแนวทางของพวกรอฟิเฎาะฮฺ ที่เกลียดชัง ด่าว่าและประณามเหล่าสาวกของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม แต่กลับเกินเลยต่อ

---

[1] คือท่านได้สมรสกับบุตรีของท่านรอซูลถึงสองนาง

อะฮฺลุลบัยตฺ โดยยกฐานะของอะฮฺลุลบัยตฺเกินกว่าตำแหน่งที่อัลลอฮฺจัดให้แก่พวกเขา ผู้ศรัทธายังปลีกห่างจากแนวทางของพวกนะวาศิบ ซึ่งพวกนี้ได้ก่อความเสียหายแก่อะฮฺลุลบัยตฺ ทั้งด้วยวาจาและการกระทำ

ทั้งหมดที่ได้กล่าวมาแล้วอย่างย่อ ๆ นั้นเข้าอยู่ภายใต้หลักการเชื่อมั่นที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นหลักการที่อัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งท่านรอซูลมาเพื่อเผยแพร่สิ่งนั้น และเป็นหลักการเชื่อมั่นของกลุ่มชนที่ได้รับความปลอดภัย นั่นคืออะฮฺลุสซุนนะฮฺ วัลญะมาอะฮฺ ที่ท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ได้กล่าวไว้ในเรื่องของชนกลุ่มนี้ว่า

لا تزال طائفة من أمتي على الحق منصورة لايضرهم من خذلهم حتى يأتي أمر الله سبحانه

ความว่า “ชนกลุ่มหนึ่งจากประชาชาติของฉัน ยังคงยืนหยัดอยู่บนความเที่ยงธรรม เป็นกลุ่มชนที่ได้รับความช่วยความช่วยเหลือ ผู้ที่เหยียดหยามพวกเขาไม่สามารถสร้างความเสียหายแก่พวกเขาได้ จวบจนถึงกาลแห่งบัญชาของอัลลอฮฺ(คือบังเกิดวันปรโลก)”

ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ยังได้กล่าวว่า

افترقت اليهود على إحدى وسبعين فرقة، وافترقت النصارى على اثنتين وسبعين فرقة، وستفترق هذه الأمة إلى ثلاث وسبعين فرقة، كلها في النار إلا

واحدة، فقال الصحابة : من هي يا رسول الله؟ قال: من كان على مثل ما أنا عليه وأصحابي.

ความว่า "พวกยะฮูดี(ยิว)ได้แตกแยกออกเป็น 71 กลุ่ม และชาวนะศอรอ(คริสต์)ได้แตกแยกเป็น 72 กลุ่ม และประชาชาตินี้(มุสลิม)จะแตกแยกเป็น 73 กลุ่ม ทั้งหมดนั้นลงนรก นอกจากกลุ่มเดียวเท่านั้น". บรรดาเศาะหาบะฮฺได้ถามว่า "โอ้ท่านรอซูลแห่งอัลลอฮฺ กลุ่มนั้นเป็นใครเล่า?" ท่านตอบว่า "กลุ่มนั้นคือผู้ที่มีดำเนินบนเส้นทางเหมือนกับเส้นทางของฉันและสาวกของฉัน"

นี่คือหลักการเชื่อมั่นที่จำเป็นต้องศรัทธา ยึดมั่นดำเนินตามตลอดไป และระมัดระวังจากสิ่งที่ขัดกับหลักการนี้

กลุ่มคนที่ดำเนินอยู่บนเส้นทางที่ขัดกับความถูกต้อง

ส่วนบรรดาผู้ที่หันเหออกนอกทางของหลักการนี้ และดำเนินไปตามสิ่งที่ตรงกันข้ามนั้น มีมากมายหลายประเภทด้วยกัน อาทิเช่น กลุ่มผู้เคารพสักการะรูปเคารพทั้งปวง เจว็ด มลาอิกะฮฺ บรรดาวะลีย์ ญินต้นไม้ หิน และอื่น ๆ อีก คนเหล่านี้ไม่ได้ตอบสนองการเชิญชวนของบรรดารอซูล ยิ่งไปกว่านั้นยังขัดแย้ง และดื้อดึงต่อบรรดารอซูล เช่นที่พวกกุเรชและอาหรับก๊กอื่นๆ ทำกับนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิวะสัลลัม ของเรา พวกเขาเหล่านั้นเคยขอต่อสิ่งที่ถูกเคารพสักการะ ให้ทำ

ธุระให้ ขอให้หายป่วย และขอความช่วยเหลือเพื่อเอาชนะศัตรู พวกเขาเคยเชือดสัตว์บูชา และบนบานต่อสิ่งที่ถูกเคารพสักการะดังกล่าว และเมื่อท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม คัดค้านการกระทำเช่นนั้นและเรียกร้องให้พวกเขาถวายการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺแต่เพียงองค์เดียวความบริสุทธิ์ใจ พวกเขากลับเห็นว่าเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดและไม่ยอมปฏิบัติตามท่านรอซูลและอัลลอฮฺกล่าวว่า

أَجَعَلَ ٱلْآلِهَةَ إِلَٰهًا وَٰحِدًا ۖ إِنَّ هَٰذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ ۝٥

ความว่า “(คนปฏิเสธเหล่านั้นกล่าวว่า)เขา(มุหัมมัด)ได้ทำให้พระเจ้าหลายองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียวกระนั้นหรือ? แท้จริงนี่เป็นสิ่งที่น่าประหลาดนัก” (ศอด : 5)

แต่ท่านรอซูลุลลอฮก็ยังดำเนินการเรียกร้อง เชิญชวนพวกเขาสู่อัลลอฮฺต่อไป ท่านได้เตือนพวกเขาไม่ให้ตั้งภาคี อธิบายให้พวกเขาได้รู้ถึงข้อเท็จจริงของสิ่งที่ท่านเรียกร้องเชิญชวนไปสู่ จนกระทั่งอัลลอฮฺได้ทรงชี้ทางแก่บางคนในหมู่พวกเขา จนต่อมาก็ได้มีการยอมรับและเข้ารับศาสนาของอัลลอฮฺอย่างมากมาย ศาสนาของพระองค์จึงได้ปรากฏเด่นชัดขึ้นเหนือศาสนาอื่น ทั้งนี้หลังจากการเชิญชวนอย่างต่อเนื่อง และการต่อสู้อย่างอดทนเป็นเวลายาวนานของท่านรอซูลและบรรดาสาวกของท่านรวมทั้งผู้ดำเนินตามท่านเหล่านั้นด้วยดี ต่อมาสภาพการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไป ความไม่รู้ได้แผ่กระจายในหมู่ชนส่วนใหญ่ จนกระทั่งคนส่วนมากกลับไปสู่ศาสนาของพวกญาฮิลียะห์อีกครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ก็ด้วยการนับถืออย่างไร้ขอบเขตต่อบรรดานบีและวะลีย์ โดยการขอดุอาอ์ วอน

ขอความช่วยเหลือต่อท่านเหล่านั้น รวมทั้งการกระทำชิริกอื่นๆ อีก คนเหล่านี้ไม่รู้จักความหมายของคำว่า “ลาอิลาฮา อิลลัลลอฮฺ” อย่างที่พวกกุฟฟารชาวอาหรับรู้จักความหมายข้อความนี้ (ขออัลลอฮฺทรงช่วยเหลือด้วยเถิด)

การชิริกเช่นนี้ ยังคงมีระบาดอยู่จนกระทั่งถึงยุคปัจจุบันของเรา เนื่องจากการแพร่กระจายของความไม่รู้และเป็นยุคที่ห่างไกลจากยุคของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม

ข้อสงสัยคลุมเครือของเหล่าผู้ปฏิบัติชิริก

ข้อสงสัยคลุมเครือของคนรุ่นหลังเหล่านี้ก็เช่นเดียวกับข้อสงสัยคลุมเครือของคนรุ่นแรก ๆ ในอดีต นั่นก็คือคำพูดของคนเหล่านั้นที่ว่า

> “พวกเหล่านี้(ผู้คนที่พวกเขาเคารพบูชา)คือผู้ขอไถ่โทษแทนพวกเรา ณ อัลลอฮฺ เรามิได้เคารพภักดีพวกเขาเหล่านั้นนอกจากเพื่อพวกเขาเหล่านั้น จะได้ทำให้เราเข้าใกล้ชิดกับอัลลอฮฺอย่างแท้จริง”

อัลลอฮฺได้ทรงลบล้างข้อสงสัยคลุมเครืออันนี้ และพระองค์ได้ทรงแจ้งให้ทราบว่าใครเคารพภักดีอื่นจากอัลลอฮฺ ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม เขาผู้นั้นก็ได้ตั้งภาคีกับพระองค์ และได้ปฏิเสธศรัทธา ดั่งที่อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

وَيَعۡبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَضُرُّهُمۡ وَلَا يَنفَعُهُمۡ
وَيَقُولُونَ هَٰٓؤُلَآءِ شُفَعَٰٓؤُنَا عِندَ ٱللَّهِۚ

ความว่า “และเขาเหล่านั้นได้เคารพภักดีอื่นจากอัลลอฮฺ ซึ่งไม่สามารถให้โทษหรือให้คุณแก่พวกเขาเหล่านั้นได้ และพวกเขากล่าวว่า พวกนี้แหละคือผู้ขอไถ่โทษให้แก่เราอัลลอฮฺ” (ยูนุส : 18)

อัลลอฮฺได้ตอบโต้เขาเหล่านั้น ด้วยโองการของพระองค์ว่า

قُلْ أَتُنَبِّـُٔونَ ٱللَّهَ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِى ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَلَا فِى ٱلْأَرْضِ ۚ سُبْحَـٰنَهُۥ وَتَعَـٰلَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٨﴾

ความว่า “จงกล่าวเถิด(มุหัมมัด)ว่า พวกเจ้าจะบอกอัลลอฮฺถึงสิ่งที่(พวกเจ้าเข้าใจว่า)พระองค์ไม่ทรงทราบในบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินกระนั้นหรือ ? มหาบริสุทธิ์พระองค์และทรงสูงส่งเหนือสิ่งที่พวกเขาตั้งภาคี” (ยูนุส :18)

ดังนั้นอัลลอฮฺได้ทรงแจ้งไว้ในอายะฮฺนี้ว่า การเคารพภักดีอื่นจากพระองค์ไม่ว่าจะเป็นบรรดานบี บรรดาวะลีย์ หรือคนอื่น ๆ ก็ตาม ย่อมถือว่าการเคารพภักดีนั้น เป็นชิริกอย่างใหญ่หลวง ถึงแม้ว่าผู้กระทำจะตั้งชื่อเป็นอื่นจากนั้นก็ตาม

อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

وَٱلَّذِينَ ٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِهِۦٓ أَوْلِيَآءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا لِيُقَرِّبُونَآ إِلَى ٱللَّهِ زُلْفَىٰٓ

ความว่า “และบรรดาผู้ที่ยึดถือสิ่งอื่นจากอัลลอฮฺให้เป็น

วะลีย์เพื่อเคารพภักดี (พวกเขาจะกล่าวว่า)เราไม่ได้เคารพภักดีเขาเหล่านั้น นอกจากเพื่อเขาเหล่านั้นจะได้ทำให้เราใกล้ชิดต่ออัลลอฮฺ" (อัซ-ซุมัร :3)

อัลลอฮฺจึงได้โต้ตอบคนเหล่านั้น ด้วยพระดำรัสว่า

إِنَّ ٱللَّهَ يَحۡكُمُ بَيۡنَهُمۡ فِي مَا هُمۡ فِيهِ يَخۡتَلِفُونَۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي مَنۡ هُوَ كَٰذِبٞ كَفَّارٞ ٣

ความว่า : แท้จริงอัลลอฮฺทรงตัดสินระหว่างพวกเขา ซึ่งสิ่งที่พวกเขาขัดแย้งกัน แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงชี้นำแก่ผู้ที่เป็นคนโป้ปด ปฏิเสธศรัทธา" (อัซ-ซุมัร : 3)

พระองค์ได้ชี้แจงให้เราได้ทราบในอายะฮฺนี้ว่า การเคารพภักดีของพวกเขา ที่มีต่อสิ่งอื่นจากพระองค์ ไม่ว่าด้วยการวอนขอ ความหวาดกลัว ความหวัง และสิ่งอื่นๆนั้น ย่อมถือว่าเป็นการกุฟรฺ(ปฏิเสธ)ต่อพระองค์ และพระองค์ประกาศว่าคำพูดของพวกเขาที่ว่าพระเจ้าหลายองค์ของเขาจะทำให้พวกเขาใกล้ชิดกับอัลลอฮฺยิ่งขึ้นนั้นเป็นคำกล่าวที่โป้ปดมดเท็จ

ความเชื่ออื่นๆ ที่ขัดกับหลักการอันถูกต้อง

ส่วนหนึ่งจากการเชื่อมั่นที่ทำให้ตกเป็นกาฟิรฺ(ตกศาสนา) อันเป็นการเชื่อมั่นที่ตรงกันข้ามกับหลักการเชื่อมั่นที่ถูกต้อง และขัดแย้งกับสิ่งที่บรรดารอซูลได้นำมานั้น ก็ได้แก่ การเชื่อมั่นของกลุ่มผู้ปฏิเสธพระเจ้าใน

ยุคปัจจุบันนี้ ซึ่งนั่นก็คือ กลุ่มผู้ดำเนินตามคำสอนของมารกซ์ เลนิน และบุคคลอื่นๆ ไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะเรียกชื่อว่าสังคมนิยม คอมมิวนิสต์ หรืออะไรอื่นก็ตามแต่ ทว่ารากฐานร่วมของคนเหล่านี้จำนวนหนึ่งก็คือ การปฏิเสธพระเจ้า และชีวิตเป็นเพียงวัตถุ อีกทั้งยังรวมถึงการปฏิเสธวันกิยามะฮฺ ปฏิเสธนรก สวรรค์ และปฏิเสธศาสนาทั้งมวล ผู้ที่พิจารณาดูตำราและศึกษาสภาพของคนเหล่านั้นแล้ว จะรู้อย่างแน่นอน โดยไม่ต้องสงสัยเลยว่า การเชื่อมั่นอย่างนี้เป็นการเชื่อที่ตรงกันข้ามกับศาสนาแห่งฟากฟ้าและเป็นการเชื่อมั่นที่จะทำให้ผู้ที่เชื่อเช่นนั้นเดินไปสู่บั้นปลายที่เลวร้ายที่สุดในภพนี้และภพหน้า

และส่วนหนึ่งจากการเชื่อมั่น ที่ตรงกันข้ามกับหลักสัจธรรม นั่นก็ได้แก่การเชื่อมั่นของบางคนในกลุ่มบาฏินียะฮฺและกลุ่มซูฟีที่ว่า คนบางกลุ่มที่พวกเขาเรียกว่า “วะลีย์” นั้น ได้มีส่วนร่วมกับอัลลอฮฺในการจัดการและบริหารกิจการของโลก พวกเขาได้ให้ชื่อคนเหล่านั้นว่า อัล-อักฏอบ[1] อัล-เอาต๊าด[2] อัล-อัฆวาษฺ[3] และชื่ออื่น ๆ อีก ล้วนคือผู้ที่ได้รับการร้องขอความช่วยเหลือ แล้วแต่ผู้เชื่อถือจะประดิษฐ์คิดขึ้นมาตั้งให้แก่พระเจ้าของเขา และนี่ย่อมเป็นการตั้งภาคีที่น่าชังที่สุดในด้านรูบูบียะฮฺ (การเชื่อถือเรื่องเอกภาพของอัลลอฮฺในการสร้างและการบริหารจัดการของพระองค์) ซึ่งนี่เป็นเรื่องเลวร้ายยิ่งไปกว่าการชิริกในสมัยญาฮิลียะฮฺ เพราะพวกกาฟิรฺอาหรับในสมัยญาฮิลียะฮฺนั้น มิได้ตั้งภาคีกับพระองค์ในด้านเตาฮีดรูบูบียะฮฺ หากแต่พวกเขาตั้งภาคีกับพระองค์ในเรื่องการอิบา

---

[1] พหูพจณ์ของ “กุฏบ” เป็นระดับหนึ่งของบุคคลชั้นนำของซูฟี

[2] พหูพจน์ “วะตั้ด” เป็นระดับหนึ่งของบุคคลชั้นนำของพวกซูฟีเช่นเดียวกัน

[3] พหูพจน์ของ “เฆ้าษฺ” ผู้ที่ได้รับการร้องขอความช่วยเหลือในยามคับขัน

ดะฮฺ และการชิริกของพวกเขาก็เป็นในยามปกติสุข ส่วนในภาวะคับขันแล้วพวกเขาจะถวายการอิบาดะฮฺแก่อัลลอฮฺเพียงองค์เดียว ดังที่อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

فَإِذَا رَكِبُوا۟ فِى ٱلْفُلْكِ دَعَوُا۟ ٱللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ فَلَمَّا نَجَّىٰهُمْ إِلَى ٱلْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾

ความว่า "ดังนั้นเมื่อพวกเขาโดยสารเรือ พวกเขาก็วิงวอนต่ออัลลอฮฺในฐานะผู้บริสุทธิ์ใจมอบการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺ แต่เมื่อพระองค์ได้ให้พวกเขาขึ้นบกด้วยความปลอดภัยแล้ว เมื่อนั้นพวกเขาก็ตั้งภาคีกับพระองค์"(อัล-อันกะบูต : 65)

ส่วนทางด้านเตาฮีดรูบูบียะฮฺนั้นพวกเขาก็ยอมรับว่าเป็นของอัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้นดังที่พระองค์ตรัสไว้ว่า

وَلَئِن سَأَلْتَهُم مَّنْ خَلَقَهُمْ لَيَقُولُنَّ ٱللَّهُ ۖ فَأَنَّىٰ يُؤْفَكُونَ ﴿٨٧﴾

ความว่า "และหากเจ้า(มุหัมมัด)ถามเขาเหล่านั้น (พวกมุชริกีน) ว่าใครเป็นผู้บังเกิดพวกเขา แน่นอนพวกเขาก็ตอบว่าอัลลอฮฺ" (อัซ-ซุครุฟ : 87)

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

قُلْ مَن يَرْزُقُكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ وَٱلْأَرْضِ أَمَّن يَمْلِكُ ٱلسَّمْعَ وَٱلْأَبْصَـٰرَ وَمَن يُخْرِجُ ٱلْحَىَّ مِنَ ٱلْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ ٱلْمَيِّتَ مِنَ ٱلْحَىِّ وَمَن يُدَبِّرُ ٱلْأَمْرَ ۚ فَسَيَقُولُونَ ٱللَّهُ ۚ فَقُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٣١﴾

ความว่า "จงกล่าวเถิด(มุหัมมัด)ว่าใครให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกท่านจากชั้นฟ้าและแผ่นดินหรือว่าใครถือกรรมสิทธิการฟังและการมองเห็น และใครเป็นผู้ให้ชีวิตหลังจากการตาย และเป็นผู้ให้ตายหลังจากมีชีวิต และใครบริหารกิจการพวกเขาก็จะกล่าวว่า "อัลลอฮฺ" เจ้า(มุหัมมัด)ก็จงกล่าวเถิดว่าพวกท่านจะไม่ยำเกรงอีกหรือ?" (ยูนุส : 31)

และโองการอื่น ๆ ที่มีความหมายทำนองนี้ยังมีอีกมากมาย ส่วนมุชริกีน(ผู้ตั้งภาคี)ในสมัยหลัง ๆ นี้ได้เพิ่มเติมไปจากมุชริกีนในยุคต้น ๆ อีกสองด้านคือ

ด้านที่หนึ่ง บางคนในพวกยุคหลังนั้นได้เพิ่มการตั้งภาคีในเรื่องเตาฮีดรูบูบิยะฮฺ

ด้านที่สอง พวกเขาตั้งภาคีทั้งในยามปกติสุขและในยามคับขัน ดังที่ผู้คบค้าสมาคมกับพวกเหล่านี้ย่อมจะเห็นสิ่งที่พวกเขากระทำกัน ณ หลุมฝังศพของฮุเซน[1] และอัล-บัดวีย์[2] และคนอื่น ๆ ในประเทศอียิปต์

---

[1] หลุมฝังศพของฮุเซน บุตรของท่านอาลี บิน อบี ฏอลิบ ซึ่งอยู่ที่มัสยิดมัสยิดอัล-ฮุเซนในกรุงไคโรประเทศอียิปต์

[2] หลุมฝังศพของเชค อะหฺมัด อัล-บัดวีย์ อยู่ที่มัสยิดเชค อะหฺมัด อัล-บัดวีย์ ณ เมืองฏ็อนฏอ ประเทศอียิปต์

นอกจากนี้ก็มี ณ หลุมฝังศพของอัล-อัยดะรูซในเอเดน อัล-ฮาดีย์ในประเทศเยเมน อิบนุ อะเราะบีย์ที่ประเทศซีเรีย เชค อับดุลกอดิรฺ อัล-ญีลานีย์ที่ประเทศอิรัก และหลุมฝังศพของคนที่มีเสียงโด่งดังอื่น ๆ อีก ซึ่งสามัญชนทั่วไปให้ความนับถืออย่างล้นเหลือ อีกทั้งยังหันเหสิทธิเฉพาะของอัลลอฮฺหลายๆ อย่างไปให้แก่หลุ่มฝังศพของบุคคลเหล่านั้น[1] น้อยคนที่คัดค้านการกระทำของคนเหล่านั้น และแจ้งให้พวกเขาได้รู้ถึงความจริงของเตาฮีด(การให้เอกภาพ)ที่อัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้งท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม และบรรดารอซูลก่อนหน้าท่านให้มาเผยแพร่ ดังนั้นเราจึงขอกล่าวว่า “อินนาลิลลาฮ วะอินนาอีลัยฮิ รอญิอูน” แท้จริงเราเป็นสิทธิ์ของอัลลอฮฺและแท้จริงเรานั้นต้องกลับไปสู่พระองค์ และเราขอต่อพระองค์ ได้โปรดให้คนเหล่านั้นได้กลับไปสู่ทางอันเที่ยงตรง ขอให้มีผู้เรียกร้องในระหว่างพวกเขาไปสู่ทางที่ถูกต้องเพิ่มทวีมากขึ้น และขอขอพระองค์ได้โปรดอำนวยความสำเร็จให้แก่บรรดาผู้นำและอุละมาอ์(นักวิชาการ)ของมุสลิมีนในการต่อต้านการชิรกฺเช่นนี้ ขจัดมันและหนทางของมันให้สูญสิ้นไป แท้จริงอัลลอฮฺนั้น ทรงสดับฟังและทรงใกล้ชิดยิ่ง

และส่วนหนึ่งของการเชื่อมั่นที่ตรงกันข้ามกับหลักการเชื่อมั่นที่ถูกต้อง ในเรื่องของบรรดาพระนามและคุณลักษณะของอัลลอฮฺนั้น ก็ได้แก่หลักการเชื่อมั่นของอะฮฺลุลบิดอะฮฺ เช่นพวกญะฮฺมียะฮฺ พวกมุอฺตะซีละฮฺ และผู้ดำเนินตามแนวทางของพวกเขาเหล่านั้น ในการ

---

[1] อาทิเช่น สิทธิของอัลลอฮในการขอความช่วยเหลือการบนบาน และอื่น ๆ อีกที่เป็นสิทธิของพระองค์ แต่พวกเขาเหล่านั้นกลับนำไปใช้กับเจ้าของหลุ่มฝังศพ

ปฏิเสธคุณลักษณะของพระองค์และลบล้างคุณลักษณะที่สมบูรณ์ของพระองค์ และได้ให้คุณลักษณะแก่พระองค์ด้วยคุณลักษณะของสิ่งที่ไม่มี หรือสิ่งที่เป็นวัตถุ หรือสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ มหาบริสุทธิ์อัลลอฮฺและทรงสูงส่งเหนือคำกล่าวหาใด ๆ ทั้งสิ้น รวมถึงบางคนที่ติดเข้าไปอยู่ในกลุ่มบุคคลดังกล่าว ซึ่งได้แก่ผู้ที่ปฏิเสธบางคุณลักษณะ และยืนยันในบางคุณลักษณะ เช่น พวกอะชาอิเราะฮฺเป็นต้น ดังนั้นในการที่พวกเขายืนยันในบางคุณลักษณะ พวกเขาก็จำต้องทำเหมือนกับที่พวกเขาพยายามหลีกหนีในเรื่องคุณลักษณะที่พวกเขาปฏิเสธและที่พวกเขาได้ตีความหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยที่พวกเขาขัดแย้งกับหลักฐานที่รับมาโดยการถ่ายทอด(จากอัลกุรอานและซุนนะฮฺ)และหลักฐานทางสติปัญญา พวกเขาขัดแย้งอย่างชัดเจนในเรื่องเช่นนั้น

ส่วนอะฮฺลุซซุนนะฮฺวัลญะมาอะฮฺนั้น พวกเขายืนยันให้กับ อัลลอฮฺ ในสิ่งที่พระองค์ทรงยืนยันให้แก่ตัวของพระองค์เองหรือยืนยันตามที่รอซูลของพระองค์ยืนยันให้กับพระองค์ ในรูปของการให้ความสมบูรณ์ไม่ว่าจะเป็นเรื่องพระนามหรือคุณลักษณะของพระองค์ก็ตาม พวกเขาเชื่อมั่นในเชิงที่ขจัดให้พระองค์ทรงปลอดจากความคล้ายคลึงกับมวลสรรพสิ่ง ด้วยการเชื่อมั่นที่ปลอดจากวิถีทางการปฏิเสธ พวกเขาได้ปฏิบัติตามหลักฐานทั้งหมด พวกเขาไม่บิดเบือน ไม่เปลี่ยนแปลง และไม่ถือตามที่บางกลุ่มถือว่าพระองค์ไม่มีคุณลักษณะ ในที่สุดพวกเขาก็ปลอดจากการขัดแย้ง ซึ่งคนอื่น ๆ ตกอยู่ในการขัดแย้งนี้ (ดังที่ได้เคยชี้แจงไว้แล้ว)

นี่คือหนทางแห่งความปลอดภัย และความสันติสุขในดุนยาและอาคีรัต เป็นหนทางที่เที่ยงตรงที่ชาวสะลัฟ(บรรพบุรุษอิสลามยุคต้น)ของ

ประชาชาตินี้และบรรดาผู้นำของพวกเขาได้ดำเนินไปแล้ว และชนรุ่นหลังของประชาชาติจะไม่อยู่ในความถูกต้อง เว้นแต่ด้วยสิ่งที่ชนรุ่นแรกได้ดำเนินตนอย่างถูกต้องมาก่อนแล้ว นั่นก็คือการดำเนินตามอัลกุรอานและซุนนะฮฺ และละทิ้งสิ่งที่ขัดแย้งกับสองสิ่งที่กล่าวมานี้

จำเป็นต้องอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺองค์เดียว และชี้แจงสาเหตุแห่งชัยชนะเหนือศัตรูของอัลลอฮฺ

สิ่งที่จำเป็นที่สำคัญที่สุดเหนือมุกัลลัฟ (ผู้บรรลุศาสนภาวะ) และเป็นข้อบัญญัติที่ใหญ่ยิ่งที่สุด ก็คือ การที่เขาเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าของเขา พระผู้เป็นเจ้าแห่งชั้นฟ้าและแผ่นดิน พระผู้เป็นเจ้าแห่งบัลลังก์ยิ่งใหญ่ ผู้ตรัสไว้ในคัมภีร์อันทรงเกียรติของพระองค์ว่า

إِنَّ رَبَّكُمُ ٱللَّهُ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَـٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ يُغْشِى ٱلَّيْلَ ٱلنَّهَارَ يَطْلُبُهُۥ حَثِيثًا وَٱلشَّمْسَ وَٱلْقَمَرَ وَٱلنُّجُومَ مُسَخَّرَٰتٍۭ بِأَمْرِهِۦٓ ۗ أَلَا لَهُ ٱلْخَلْقُ وَٱلْأَمْرُ ۗ تَبَارَكَ ٱللَّهُ رَبُّ ٱلْعَـٰلَمِينَ ﴿٥٤﴾

ความว่า "แท้จริงพระเจ้าของพวกเจ้านั้น คืออัลลอฮฺ ผู้ทรงสร้างบรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดินภายในหกวันแล้วทรงสถิตอยู่เหนือบัลลังก์ พระองค์ทรงทำให้กลางคืนครอบคลุมกลางวัน ในสภาพที่กลางคืนไล่ตามกลางวันอย่างรวดเร็ว และทรงสร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และบรรดาดวงดาว โดยถูกกำหนดให้ทำหน้าที่บริการ ตามพระราชบัญชาของพระองค์ พึงรู้เถิดว่าการสร้าง และกิจการทั้งหลายนั้นเป็นสิทธิ์ของพระองค์เท่านั้น มหาบริสุทธิ์อัลลอฮฺผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งสากลโลก" (อัล-อะอฺรอฟ : 54)

พระองค์อัลลอฮฺได้ตรัสอีกว่า

وَمَا خَلَقْتُ ٱلْجِنَّ وَٱلْإِنسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾

ความว่า "ข้ามิได้บังเกิดญิน และมนุษย์ขึ้นมาเพื่ออื่นใดนอกจากเพื่อเคารพภักดีต่อข้า" (อัซ–ซาริยาต : 56)

และการอิบาดะฮฺซึ่งเป็นพระประสงค์ของอัลลอฮฺที่ทรงสร้างญินและมนุษย์ขึ้นมานั้น ก็คือการอิบาดะฮฺต่อพระองค์องค์เดียวเท่านั้น โดยการอิบาดะฮฺประเภทต่าง ๆ อันได้แก่ การละหมาด การถือศีลอด การจ่ายซะกาต การทำหัจญ์ การก้มรุกูอฺ การกราบสุญูด การเฏาะวาฟ การเชือดสัตว์ การบนบาน มอบความเกรงกลัว ความหวัง การขอความช่วยเหลือ การขอความคุ้มกัน และทุกประเภทของการขอวิงวอน และที่นับเข้าอยู่ในการนี้เช่นกัน ก็ได้แก่การเชื่อฟัง และปฏิบัติตามพระบัญชาของอัลลอฮฺ และละทิ้งทุกอย่างที่พระองค์ทรงห้ามตามที่คัมภีร์อันทรงเกียรติของพระองค์และซุนนะฮฺของรอซูลผู้ซื่อสัตย์ของพระองค์ได้ชี้แจงไว้

อัลลอฮฺได้ทรงมีพระราชบัญชาให้ญินและมนุษย์ทำการอิบาดะฮฺที่กล่าวมาแล้วนั้น ซึ่งจุดนี้คือจุดประสงค์หลักของพระองค์ในการสร้างญินและมนุษย์ขึ้นมา ทรงประทานบรรดารอซูลและคัมภีร์มา เพื่อชี้แจ้งรายละเอียด พร้อมทั้งแสดงการปฏิบัติการอิบาดะฮฺเหล่านั้น ในทุกรูปแบบที่ถูกต้อง ตามความประสงค์ของพระองค์โดยกล่าวว่า

يَـٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ ٱعۡبُدُواْ رَبَّكُمُ ٱلَّذِي خَلَقَكُمۡ وَٱلَّذِينَ مِن قَبۡلِكُمۡ لَعَلَّكُمۡ تَتَّقُونَ ﴿٢١﴾

ความว่า “โอ้มนุษย์ทั้งหลาย จงเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าของพวกเจ้า ซึ่งทรงบังเกิดพวกเจ้า และบรรดาผู้ที่มีมาก่อนพวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้ยำเกรง” (อัล-บะเกาะเราะฮฺ : 21)

และพระองค์ได้ตรัสว่า

۞ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّآ إِيَّاهُ وَبِٱلۡوَٰلِدَيۡنِ إِحۡسَٰنًاۚ

ความว่า “และพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาว่า พวกเจ้าจะต้องไม่เคารพภักดี (ผู้ใด) นอกจากพระองค์และจงทำดีต่อบิดามารดา” (อัล-อิสรออ์ : 23)

และได้ตรัสอีกว่า

وَمَآ أُمِرُوٓاْ إِلَّا لِيَعۡبُدُواْ ٱللَّهَ مُخۡلِصِينَ لَهُ ٱلدِّينَ حُنَفَآءَ وَيُقِيمُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَيُؤۡتُواْ ٱلزَّكَوٰةَۚ وَذَٰلِكَ دِينُ ٱلۡقَيِّمَةِ ﴿٥﴾

ความว่า “และพวกเขาก็มิได้ถูกบัญชา (ให้ทำสิ่งอื่นใด) นอกจากเพื่อให้พวกเขาเคารพภักดีต่ออัลลอฮ โดยเป็นผู้มอบการอิบาดะฮฺอย่างบริสุทธิ์ใจแก่พระองค์ และเพื่อพวก

เขาดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและจ่ายซากาต และนั่นแหละคือศาสนาอันเที่ยงตรง" (อัล-บัยยินะฮฺ : 5)

โองการต่าง ๆ ที่มีความหมายทำนองนี้มีมากมายและพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

وَمَآ ءَاتَىٰكُمُ ٱلرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَىٰكُمۡ عَنۡهُ فَٱنتَهُواْۚ وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَۖ إِنَّ ٱللَّهَ شَدِيدُ ٱلۡعِقَابِ ٧

ความว่า "สิ่งใดที่รอซูลได้นำมายังพวกเจ้าก็จงยึดถือไว้ และสิ่งใดที่รอซูลได้ห้ามปรามพวกเจ้าก็จงละทิ้ง และจงยำเกรงต่ออัลลอฮฺ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงหนักหน่วงในการลงโทษ" (อัล-หัชรฺ :7)

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ أَطِيعُواْ ٱللَّهَ وَأَطِيعُواْ ٱلرَّسُولَ وَأُوْلِي ٱلۡأَمۡرِ مِنكُمۡۖ فَإِن تَنَٰزَعۡتُمۡ فِي شَيۡءٖ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ إِن كُنتُمۡ تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِۚ ذَٰلِكَ خَيۡرٞ وَأَحۡسَنُ تَأۡوِيلًا ٥٩

ความว่า "ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงเชื่อฟังปฏิบัติตามอัลลอฮฺ และจงเชื่อฟังปฏิบัติตามรอซูลและผู้ปกครองในหมู่พวกเจ้าด้วย แต่ถ้าหากพวกเจ้าขัดแย้งกันในสิ่งใดก็จงนำสิ่งนั้นกลับไปหาอัลลอฮฺ(อัลกุรอาน)และรอซูล(ซุนนะฮฺ)หากพวก

เจ้าศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และวันปรโลก นั้นแหละเป็นสิ่งที่ดี และเป็นการกลับที่งามยิ่งนัก” (อัน-นิสาอ์ : 59)

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

مَّن يُطِعِ ٱلرَّسُولَ فَقَدۡ أَطَاعَ ٱللَّهَۖ

ความว่า “ผู้ใดฟังรอซูล แน่นอนเขาก็ได้เชื่อฟังอัลลอฮฺ” (อัน-นิสาอ์ : 80)

และพระองค์ได้กล่าวว่า

وَلَقَدۡ بَعَثۡنَا فِي كُلِّ أُمَّةٖ رَّسُولًا أَنِ ٱعۡبُدُواْ ٱللَّهَ وَٱجۡتَنِبُواْ ٱلطَّٰغُوتَۖ

ความว่า “และโดยแน่นอนยิ่ง เราแต่งตั้งรอซูลไปยังแต่ละประชาชาติ (โดยรอซูลจะกล่าวแก่ประชาชาตินั้น ๆ ว่า) พวกท่านจงเคาระภักดีอัลลอฮฺ และจงห่างเหินจากฏอฆูต (ชัยฏอนหรือเจว็ด)” (อัน-นะหฺลิ : 36)

และได้ตรัสว่า

وَمَآ أَرۡسَلۡنَا مِن قَبۡلِكَ مِن رَّسُولٍ إِلَّا نُوحِيٓ إِلَيۡهِ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّآ أَنَا۠ فَٱعۡبُدُونِ ٢٥

ความว่า และเรามิได้ส่งรอซูลคนใดก่อนหน้าเจ้า(มุหัมมัด) นอกจากเราจะได้มีวิวรณ์แก่เขาว่า ไม่มีผู้ที่ได้รับการเคารพภักดีอื่นใดนอกจากข้า ด้วยเหตุนี้พวกเจ้าจงเคารพภักดีต่อข้า (อัล-อันบิยาอ์ : 25)

และพระองค์ได้ตรัสว่า

الٓرۚ كِتَٰبٌ أُحۡكِمَتۡ ءَايَٰتُهُۥ ثُمَّ فُصِّلَتۡ مِن لَّدُنۡ حَكِيمٍ خَبِيرٍ ۝١ أَلَّا تَعۡبُدُوٓاْ إِلَّا ٱللَّهَۚ إِنَّنِي لَكُم مِّنۡهُ نَذِيرٞ وَبَشِيرٞ ۝٢

ความว่า "อลิฟ ลาม รออ์ (นี่คือ)คัมภีร์อันมีโองการต่างๆ ของคัมภีร์นั้นได้ถูกวางไว้อย่างรัดกุมชัดแจ้ง แล้วได้ถูกจำแนกแยกแยะ(ข้อบัญญัติ)จากผู้ทรงปรีชาญาน ผู้ทรงรอบรู้ (โดยได้สอนไว้ในคัมภีร์ว่า) พวกเจ้าจะต้องไม่เคารพภักดีผู้ใดจากอัลลอฮฺ แท้จริงฉัน(มุหัมมัด)เป็นผู้ตักเตือน ผู้บอกข่าวดีจากพระองค์แก่พวกท่าน" (ฮูด : 1-2)

ดังนั้น *อายาต มุหฺกะมาต* (ที่ชัดแจ้ง)เหล่านี้ และที่มีความหมายทำนองเดียวกัน ซึ่งระบุไว้ในคัมภีร์ของอัลลอฮฺ ล้วนแล้วแต่บ่งชี้ถึงความจำเป็นที่ต้องมอบการเคารพภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียวเท่านั้น ซึ่งนี่คือรากฐานของอิสลาม และเป็นที่มาของหลักปฏิบัติ ในทำนองเดียวกันนี้ก็เน้นถึงจุดนี้ว่าเป็นเหตุผลสูงสุดของการสร้างญินและมนุษย์ การประทานบรรดารอซูล และคัมภีร์ต่าง ๆ ฉะนั้นจึงจำเป็นแก่บรรดามุกัลลัฟ(ผู้บรรลุศาสนภาวะ)จะต้องเอาใจใส่ในเรื่องนี้ ศึกษาทำความ

เข้าใจ และระมัดระวังมิให้เป็นอย่างคนจำนวนมาก ที่สังกัดอยู่ในอิสลาม แล้วกระทำการอย่างเกินขอบเขต ในการยกย่องบรรดานบี คนศอลิหฺ ก่อสร้างมัสยิดและโดมบนหลุ่มฝังศพคนเหล่านั้น ขอวิงวอนต่อพวกเขา ขอความช่วยเหลือ หันไปพึ่งคนเหล่านั้นวอนขอให้คนเหล่านั้นทำธุระให้ ขอให้ปลดเปลื้องภาวะคับขัน ขอให้หายป่วย ขอให้ได้รับชัยชนะและอื่นๆ อีกที่เป็นประเภทต่างๆ ของการชิริก(การตั้งภาคี)ที่ใหญ่ที่สุด

ในรายงานหะดีษฺเศาะฮีหฺ จากท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม ปรากฏว่ามีสิ่งพ้องกับข้อชี้บ่งที่มีอยู่ในคัมภีร์ของอัลลอฮฺเพราะ ในเศาะฮีหฺของท่านอิมามอัล-บุคอรีย์และมุสลิม ได้ระบุดังนี้

عن معاذ رضي اللّٰه عنه أن النبي صلى اللّٰه عليه وسلم قال له : «أتدري ما حق اللّٰه على العباد وما حقهم على اللّٰه؟» فقال معاذ : قلت : اللّٰه ورسوله أعلم. فقال النبي صلى اللّٰه عليه وسلم : «حق اللّٰه على العباد أن يعبدوه ولا يشركوا به شيئا، وحق العباد أن لا يعذب من لا يشرك به شيئا».

ความว่า : มีรายงานจากมุอาซ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุ ว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวแก่เขาว่า “ท่านทราบไหมว่าอะไรคือสิทธิของอัลลอฮฺที่มีต่อปวงบ่าว และอะไรคือสิทธิของปวงบ่าวที่มีต่ออัลลอฮฺ?” ฉันกล่าวว่า “อัลลอฮฺและรอซูลของพระองค์เท่านั้นที่รู้ยิ่ง” ท่านนบีจึงกล่าวว่า “สิทธิของอัลลอฮฺที่มีต่อปวงบ่าวก็คือ การที่พวก

เขาเคารพภักดีพระองค์ และไม่เอาสิ่งใดมาร่วมเป็นภาคีกับพระองค์ และสิทธิของปวงบ่าวที่มีต่ออัลลอฮฺก็คือ การที่พระองค์จะไม่ทรงลงโทษผู้ที่ไม่เอาสิ่งใดมาร่วมเป็นภาคีกับพระองค์”

ในตำราหะดีษเศาะฮีหฺของอัล-บุคอรีย์ซึ่งเป็นรายงานจากอิบนุ มัสอูด เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุ มีว่า ท่านนบีกล่าวว่า

من مات وهو يدعو لله ندا دخل النار

ความว่า “ผู้ใดตายในสภาพที่เขาวิงวอนต่อผู้อื่นเท่าเทียมกับอัลลอฮฺ เขาก็ต้องตกนรก”

และอิมามมุสลิมได้นำเสนอไว้ในตำราหะดีษเศาะฮีหฺของท่าน ซึ่งเป็นรายงานจากญาบิรฺ เราะฎิยัลลอฮฺ อันฮุ ว่าท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม กล่าวว่า

من لقي الله لايشرك به شيئا دخل الجنة ومن لقيه يشرك به شيئا دخل النار

ความว่า “ผู้ใดพบอัลลอฮฺโดยที่เขาไม่ได้ตั้งภาคีกับพระองค์ เขาก็ได้เข้าสวรรค์ และผู้ใดพบพระองค์โดยที่เขาตั้งภาคีร่วมกับพระองค์ เขาก็ตกนรก”

หะดีษที่มีความหมายทำนองเดียวกันนี้ มีมากมาย และสิ่งนี้คือปัญหาที่สำคัญและใหญ่หลวงยิ่ง อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งรอซูลของพระองค์

ให้เชิญชวนเผยแพร่ไปสู่เตาฮีด และห้ามปรามมิให้ทำการชิริก ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม จึงทำหน้าที่ป่าวประกาศ เผยแพร่ สิ่งที่อัลลอฮฺได้ทรงบัญชามาให้แก่ท่านอย่างสมบูรณ์ยิ่ง ท่านได้ถูกต่อต้านและถูกทำร้ายอย่างรุนแรงที่สุดในการทำงานเพื่ออัลลอฮฺ แต่ท่านก็อดทนต่อการนั้นและบรรดาสาวกของท่านก็อดทนอย่างที่สุด เคียงคู่กับท่านในการเผยแพร่และเรียกร้องเชิญชวนจนกระทั่งอัลลอฮฺได้ขจัดรูปเคารพและเจว็ดจนหมดสิ้นไปจากคาบสมุทรอาหรับ ผู้คนทั้งหลายได้พากันรับอิสลาม รูปเคารพที่เรียงรายรอบๆและในกะอฺบะฮฺก็ถูกขจัดเสียสิ้น รูปปั้นที่มีชื่ออย่าง อัล-ลาต, อัล-อุซซา และมะนาต ถูกทำลายจนหมดรวมทั้งรูปปั้นที่มีอยู่ตามเผ่าและก๊กต่างๆ ในหมู่ชาวอาหรับ บัญญัติของอัลลอฮฺปรากฏขึ้นเด่นชัด ศาสนาอิสลามได้ก่อร่างขึ้นอย่างชัดเจนในคาบสมุทรอาหรับ หลังจากนั้นอิสลามิกชนก็ได้มุ่งหน้าเรียกร้องเชิญชวนและญิฮาดเพื่อขยายอิสลามให้เป็นที่แพร่หลายออกไปนอกคาบสมุทรอาหรับ และด้วยเรี่ยวแรงของพวกเขานี่เองที่เป็นเหตุให้อัลลอฮฺได้ทรง ฮิดายะฮฺปวงบ่าวผู้ซึ่งถูกบันทึกว่าจะได้รับความสุข และด้วยเหตุแห่งพวกเขานี่เองที่พระองค์ได้เผยแพร่สัจธรรมและความเป็นธรรมออกสู่พื้นที่ส่วนใหญ่ทั่วโลก และคนเหล่านั้นก็ได้กลายเป็นผู้นำแห่งการแนะนำ ชี้แจ้งสู่แนวทางที่ถูกต้อง เป็นผู้นำแห่งสัจธรรม เป็นผู้เรียกร้องเชิญชวนสู่ความเป็นธรรมและการฟื้นฟูพัฒนา พวกเขาได้เป็นตัวอย่างแห่งการเจริญรอยตามแก่ชนรุ่น “ตาบิอีน” (บรรพชนมุสลิมถัดจากเศาะหาบะฮฺ) และชนรุ่นต่อๆมาที่ได้ดำเนินตามแนวทางนั้นด้วยดี คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นผู้นำแห่งการชี้ทางและผู้เรียกร้องแห่งสัจธรรม ที่ได้เผยแพร่ศาสนาของอัลลอฮฺ เรียกร้องเชิญชวนมนุษย์ทั้งหลาย ไปสู่การให้เอกภาพแด่

พระองค์ ต่อสู้ในหนทางอัลลอฮฺทั้งด้วยแรงกายและทรัพย์สินของพวกเขา พวกเขาจะไม่เกรงกลัวคำครหาใดๆ ที่เกี่ยวกับการทำเพื่ออัลลอฮฺ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงสนับสนุนช่วยเหลือพวกเขา และทรงประทานแก่พวกเขาชัยชนะเหนือผู้ที่มารุกรานและทรงตอบแทนพวกเขาอย่างครบถ้วน ดังที่ได้ทรงสัญญาไว้ในโองการของพระองค์ที่ว่า

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓاْ إِن تَنصُرُواْ ٱللَّهَ يَنصُرۡكُمۡ وَيُثَبِّتۡ أَقۡدَامَكُمۡ ٧

ความว่า "โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย หากพวกเจ้าช่วยเหลืออัลลอฮฺแล้ว[1] พระองค์ก็จะทรงช่วยเหลือพวกเจ้า และทรงทำให้เท้าของพวกเจ้ามั่นคง[2]" (มุหัมมัด : 7)

และโองการของพระองค์ที่ว่า

وَلَيَنصُرَنَّ ٱللَّهُ مَن يَنصُرُهُۥٓۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ٤٠ ٱلَّذِينَ إِن مَّكَّنَّٰهُمۡ فِي ٱلۡأَرۡضِ أَقَامُواْ ٱلصَّلَوٰةَ وَءَاتَوُاْ ٱلزَّكَوٰةَ وَأَمَرُواْ بِٱلۡمَعۡرُوفِ وَنَهَوۡاْ عَنِ ٱلۡمُنكَرِۗ وَلِلَّهِ عَٰقِبَةُ ٱلۡأُمُورِ ٤١

ความว่า "แน่นอน อัลลอฮฺจะทรงช่วยเหลือผู้ที่ช่วยเหลือพระองค์ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นทรงพลานุภาพ ทรงเดชานุภาพยิ่ง (คนเหล่านั้นคือ)บรรดาผู้ที่หากเราให้ความมั่นคง

---

[1] การช่วยเหลือพระองค์ก็คือการปฏิบัติตามคำบัญชาและละเว้นสิ่งที่พระองค์ทรงห้าม

[2] พระองค์จะทรงทำให้พวกทำให้พวกเจ้ายืนหยัดอย่างมั่นคงในการต่อสู้กับศัตรู

(ทางอำนาจ)แก่พวกเขา ณ ผืนแผ่นดิน พวกเขาก็จะดำรงละหมาดและจ่ายซากาต และใช้ให้ทำคุณความดี และห้ามปรามการทำชั่ว และบั้นปลายของกิจการทั้งหลายนั้น เป็นสิทธิของอัลลอฮฺองค์เดียว" (อัล-หัจญ์ : 40-41)

ต่อมามนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงไป เกิดความแตกแยกกัน เมินเฉยต่อการต่อสู้ในหนทางอิสลาม รักความสุขสำราญและตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ ความเลวทรามต่าง ๆ ก็ปรากฏมากขึ้นในระหว่างหมู่มนุษย์ เว้นแต่ว่าจะมีบางคนที่อัลลอฮฺทรงรักษาคุ้มครองเขา ด้วยเหตุดังกล่าวพระองค์จึงทรงให้ความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นแก่พวกเขา พระองค์ให้ศัตรูของพวกเขามีอำนาจเหนือพวกเขา ทั้งนี้เป็นผลตอบแทนจากการที่พวกเขาได้ประพฤติปฏิบัติมา โดยที่พระผู้อภิบาลของเจ้านั้นหาได้อธรรมต่อปวงบ่าวเลย

อัลลอฮฺได้ตรัสว่า

إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوۡمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُواْ مَا بِأَنفُسِهِمۡۗ

ความว่า "แท้จริง อัลลอฮฺจะไม่ทรงเปลี่ยนแปลงสภาพของหมู่คณะใด จนกว่าพวกเขาเหล่านั้น จะเปลี่ยนแปลงสภาพการณ์ตัวของเขาเองเสียก่อน" (อัร-เราะอฺด์ : 11)

ฉะนั้นจึงเป็นหน้าที่ ๆ จำเป็นของมุสลิมทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้ปกครองประเทศหรือประชาชน ที่จะต้องกลับไปสู่อัลลอฮฺด้วยความบริสุทธิ์ใจแด่อัลลอฮฺองค์เดียวเท่านั้น และสำนึกผิดขอลุแก่โทษต่ออัลลอฮฺในที่แล้วๆ มา อันได้แก่ความบกพร่องและบาปของพวกเขา แล้ว

รีบปฏิบัติสิ่งที่อัลลอฮฺทรงมีพระบัญชาให้ทำและออกห่างจากสิ่งที่พระองค์ทรงห้ามปราม อีกทั้งยังต้องสั่งเสียซึ่งกันและกันและให้ความร่วมมือ ประสานงานร่วมกันในเรื่องดังกล่าวด้วย

และอีกส่วนหนึ่งที่สำคัญยิ่งในเรื่องดังกล่าวนั้นก็คือ การสถาปนาบทลงโทษตามบัญญัติศาสนา เอาบทบัญญัติศาสนามาเป็นข้อตัดสินเมื่อมีความขัดแย้งเกิดขึ้นในทุกแง่มุมของชีวิตมนุษย์ การตัดสินความกันตามบทบัญญัติของอัลลอฮฺ ไม่ถือปฏิบัติกฎหมายที่หมู่มนุษย์โหวตขึ้นมาและขัดแย้งกับบทบัญญัติของอัลลอฮฺ ไม่หันไปใช้บทบัญญัติเหล่านั้น และจำเป็นต้องให้ประชากรมุสลิมทุกชาติใช้บัญญัติศาสนาเป็นข้อตัดสิน อีกทั้งบรรดาอุละมาอ์ก็จำเป็นต้องให้ความรู้ ความเข้าใจแก่ปวงชนในเรื่องของศาสนา เผยแพร่ และทำให้เกิดความตื่นตัว ในการนำบทบัญญัติของอัลลอฮฺมาถือปฏิบัติ ในแง่ทุกมุมของชีวิตประจำวัน สั่งเสียซึ่งกันและกันในเรื่องที่เป็นสัจธรรม และสั่งเสียซึ่งกันและกัน เพื่อความกลมเกลียว อดทน กำชับกันในเรื่องคุณความดี ห้ามปรามการทำชั่วทุกรูปแบบ และส่งเสริมบรรดาผู้ปกครองให้กระทำเช่นนั้น นอกจากนั้นแล้ว จำเป็นต้องปราบปรามและต่อต้านอุดมการณ์ที่บ่อนทำลายเช่น สังคมนิยม ชาตินิยม การถือทิฐิในชาติกำเนิด (ดูหมิ่นผิวและอื่นๆ) และอื่นๆ ที่เป็นอุดมการณ์หรือความคิดต่าง ๆ ที่ขัดแย้งกับบทบัญญัติของอัลลอฮฺ

ด้วยเหตุต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด อัลลอฮฺจะทรงปรับปรุงแก้ไขสิ่งที่เสื่อมเสียให้เป็นดีแก่บรรดามุสลิม จะทรงทำให้เกียรติที่หายไปจากพวกเขากลับสู่พวกเขาอีก จะทรงช่วยเหลือพวกเขาเหล่านั้นให้มีชัย

เหนือศัตรู และจะทรงทำให้พวกเขามีความมั่นคงบนพื้นพิภพนี้ ดังที่พระองค์ได้ตรัสว่า

وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ ٱلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾

ความว่า "และย่อมเป็นหน้าที่ของเรา ที่จะต้องช่วยเหลือบรรดาผู้ศรัทธา" (อัร-รูม : 47)

และได้ตรัสอีกว่า

وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ مِنكُمْ وَعَمِلُوا۟ ٱلصَّٰلِحَٰتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِى ٱلْأَرْضِ كَمَا ٱسْتَخْلَفَ ٱلَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ ٱلَّذِى ٱرْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّنۢ بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا ۚ يَعْبُدُونَنِى لَا يُشْرِكُونَ بِى شَيْـًٔا ۚ وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَٰلِكَ فَأُو۟لَٰٓئِكَ هُمُ ٱلْفَٰسِقُونَ ﴿٥٥﴾

ความว่า "อัลลอฮฺได้ทรงสัญญาแก่บรรดาผู้ศรัทธาและประกอบกรรมดีในหมู่พวกเจ้าว่า แน่นอนพระองค์จะทรงให้พวกเขาเป็นตัวแทน ณ พื้นพิภพ ดังที่ได้เคยให้แก่บรรดาผู้ที่มาก่อนพวกเขาเป็นตัวแทนมาแล้ว และแน่นอนพระองค์จะทรงให้ความมั่นคงแก่พวกเขาซึ่งศาสนาของพวกเขาที่พระองค์ได้ทรงคัดเลือกและโปรดปรานแก่พวกเขา และจะทรงเปลี่ยนให้มีความสันติสุขหลังจากที่พวกเขาประสบกับความหวาดกลัว พวกเขาจะเคารพภักดีข้าและไม่

ยกสิ่งใดขึ้นมาเป็นภาคีร่วมกับข้า และผู้ใดปฏิเสธศรัทธาหลังจากนี้ เขาเหล่านั้นก็คือผู้ฝ่าฝืน" (อัน-นูร : 55)

และได้ตรัสอีกว่า

إِنَّا لَنَنصُرُ رُسُلَنَا وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فِي ٱلۡحَيَوٰةِ ٱلدُّنۡيَا وَيَوۡمَ يَقُومُ ٱلۡأَشۡهَٰدُ ٥١ يَوۡمَ لَا يَنفَعُ ٱلظَّٰلِمِينَ مَعۡذِرَتُهُمۡۖ وَلَهُمُ ٱللَّعۡنَةُ وَلَهُمۡ سُوٓءُ ٱلدَّارِ ٥٢

ความว่า "และแน่นอนยิ่ง เราจะช่วยเหลือบรรดารอซูลของเราและบรรดาผู้ศรัทธาขณะมีชีวิตอยู่ในโลก และในวันที่บรรดาพยานจะลุกขึ้น(วันกิยามะฮฺ)วันซึ่งการแก้ตัวจะไม่ให้ประโยชน์แก่เหล่าผู้อธรรม และพวกเขาจะได้รับการสาปแช่งและได้ที่พำนัก(ในบั้นปลาย)ที่เลวร้ายยิ่ง"

(ฆอฟิรฺ : 51-52)

และอัลลอฮฺนั้นคือผู้ที่เราวิงวอนขอให้ทรงปรับปรุงแก้ไขบรรดาผู้นำของชาวมุสลิมและประชาชนทั่วไป ขอพระองค์ได้โปรดประทานแก่พวกเขาเหล่านั้น ซึ่งความเข้าใจถ่องแท้ในศาสนา ขอพระองค์ได้โปรดทรงรวมพวกเขาเหล่านั้นให้เป็นปึกแผ่น ดำรงมั่นอยู่บนตักวา(ความยำเกรง)ต่อพระองค์ ขอได้โปรดทรงชี้นำพวกเขาเหล่านั้นสู่แนวทางของพระองค์ที่เที่ยงตรง ได้โปรดช่วยเหลือสนับสนุนสัจธรรมและขจัดสิ่งที่เป็นเท็จ ขอได้โปรดทรงประทานความสำเร็จแก่เขาเหล่านั้น

ในความร่วมมือกันในเรื่องที่เป็นคุณธรรม ความยำเกรง การสั่งเสียซึ่งกันและกันให้มีสัจธรรม และมีความมานะอดทน

แท้จริง พระองค์นั้นทรงเป็นผู้มีสิทธิและเป็นผู้ทรงอานุภาพในเรื่องดังกล่าว

ขออัลลอฮฺได้โปรดทรงประทานพรและความสันติแด่ผู้เป็นบ่าวและรอซูลผู้ที่ดียิ่งของพระองค์คือท่านนบีผู้เป็นอิมามและผู้นำของเรามุหัมมัด บิน อับดุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม และแด่วงศ์วานรวมทั้งสาวกของท่าน ตลอดจนผู้เจริญรอยตามแนวทางของท่านทั้งมวล

ขอความสันติ ความเมตตา และความเจริญรุ่งเรืองจากอัลลอฮฺจงประสบแด่ท่านทั้งหลาย

สิ่งที่ทำให้เสียอิสลาม

พี่น้องมุสลิม พึงทราบเถิดว่าอัลลอฮฺ ได้กำหนดให้บ่าวทั้งมวลยอมรับอิสลาม ยึดมั่นในอิสลาม และให้ระมัดระวังสิ่งที่ผิดแปลกไปจากสัจธรรมนี้ พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งศาสนทูตของพระองค์มุหัมมัด ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม มาเรียกร้องเชิญชวนสู่การนั้น และพระองค์ทรงแจ้งให้ทราบว่าผู้ใดที่ตามอิสลามผู้นั้นก็ได้รับทางนำ ผู้ใดผินหลังให้เขาก็จะหลงผิด พระองค์ได้ทรงตักเตือนไว้ในหลายโองการในอัลกุรอานเกี่ยวกับสาเหตุต่าง ๆ ที่ทำให้สิ้นสภาพการเป็นมุสลิม ให้ตระหนักถึงประเภทต่างๆ ที่เป็นการตั้งภาคีกับพระองค์ และกุฟรฺ (การปฏิเสธศรัทธา)

บรรดาอุละมาอ์ได้กล่าวถึงไว้ในบทว่าด้วยมุรตัด(ผู้สิ้นสภาพการเป็นมุสลิม) ว่ามุสลิมนั้นอาจออกนอกศาสนาด้วยประการต่างๆ ที่เป็นสิ่งทำให้สิ้นสภาพการเป็นมุสลิม ซึ่งทำให้ชีวิตและทรัพย์สินของเขากลายเป็นสิ่งอนุมัติ[1] แล้วเขาผู้นั้นก็เป็นผู้ที่อยู่ภายนอกกรอบของอิสลาม ประการที่สำคัญและที่เกิดขึ้นมากที่สุดมีอยู่สิบประการด้วยกัน เราขอกล่าวแก่ท่านอย่างย่อ ๆ เพื่อท่านจะได้ระมัดระวัง และตักเตือนคนอื่น ๆ ให้ระวังด้วย โดยหวังความปลอดภัยจากประการดังกล่าวด้วย พร้อมกันนั้นก็จะได้ขยายความในบางส่วนบางข้อดังต่อไปนี้

---

[1] คืออนุมัติให้ลงโทษด้วยการประหารและยึดทรัพย์ได้ โดยมีเงื่อนไขต่างๆ ตามบัญญัติในศาสนา

ประการที่หนึ่ง คือการตั้งภาคีในการอิบาดะฮฺต่ออัลลอฮฺ พระองค์ได้ตรัสว่า

إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَغۡفِرُ أَن يُشۡرَكَ بِهِۦ وَيَغۡفِرُ مَا دُونَ ذَٰلِكَ لِمَن يَشَآءُۚ

ความว่า "แท้จริงอัลลอฮฺจะไม่ทรงให้อภัยต่อการตั้งสิ่งใดเป็นภาคีร่วมกับพระองค์ และพระองค์จะทรงให้อภัยอื่นจากนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์" (อัน-นิสาอ์ : 48)

และพระองค์ได้ตรัสอีกว่า

إِنَّهُۥ مَن يُشۡرِكۡ بِٱللَّهِ فَقَدۡ حَرَّمَ ٱللَّهُ عَلَيۡهِ ٱلۡجَنَّةَ وَمَأۡوَىٰهُ ٱلنَّارُۖ وَمَا لِلظَّٰلِمِينَ مِنۡ أَنصَارٖ ۝٧٢

ความว่า "แท้จริงผู้ใดตั้งภาคีขึ้นเคียงคู่อัลลอฮฺ แน่นอนอัลลอฮฺทรงทำให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขา และที่พำนักของเขาคือนรก และสำหรับบรรดาผู้อธรรมนั้น ย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ" (อัล-มาอิดะฮฺ : 72)

ส่วนหนึ่งจากการชิริกนั้น ก็ได้แก่การขอวิงงวอนต่อผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการขอความช่วยเหลือ บนบาน เชือดสัตว์พลีแด่ผู้ที่สิ้นชีพแล้ว เป็นต้น

ประการที่สอง ผู้ใดทำให้ระหว่างเขากับอัลลอฮฺมีสื่อกลางโดยวิงวอนต่อผู้เป็นสื่อกลางเหล่านั้นวอนให้เขาเหล่านั้นช่วยขอไถ่โทษ และ

มอบหมายกิจการต่อพวกเขาเหล่านั้น บุคคลนั้นก็ตกเป็นกาฟิรฺ โดยมติเอกฉันท์

<u>ประการที่สาม</u> ผู้ใดที่ไม่ถือว่ามุชริกเป็นกาฟิรฺหรือสงสัยในการเป็นกาฟิรฺของคนเหล่านั้น หรือถือว่ามัซฮับ(แนวความคิด)ของคนเหล่านั้นถูกต้อง เขาก็ตกเป็นกาฟิรฺ

<u>ประการที่สี่</u> ผู้ใดเชื่อมั่นว่าข้อชี้นำของคนอื่นนอกจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม สมบูรณ์กว่าข้อชี้นำที่ถูกต้องของท่านนบี หรือข้อตัดสินของผู้อื่นดีกว่าของท่านนบี เช่นบรรดาผู้ที่เทิดทูนข้อตัดสินของฏอฆูตว่าเหนือกว่าข้อตัดสินของท่านนบี เขาผู้นั้นก็ตกเป็นกาฟิรฺ

<u>ประการที่ห้า</u> ผู้ใดเกลียดชังสิ่งที่ท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม นำมาถึงแม้ว่าเขาจะปฏิบัติสิ่งนั้นก็ตาม(ปฏิบัติอย่างไม่เต็มใจ) เขาตกเป็นกาฟิรฺ ทั้งนี้เพราะอัลลอฮฺทรงมีดำรัสว่า

ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَرِهُوا۟ مَآ أَنزَلَ ٱللَّهُ فَأَحْبَطَ أَعْمَٰلَهُمْ ﴿٩﴾

ความว่า "ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่าพวกเขาเกลียดชังสิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทานลงมา พระองค์จึงทรงทำให้การงานของเขาไร้ผล" (มุหัมมัด : ๙)

ประการที่หก ผู้ใดเย้ยหยันเรื่องใดที่เกี่ยวกับศาสนาของท่านรอซูล ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม หรือต่อผลบุญตอบแทน หรือต่อการลงโทษใดๆ ในอิสลาม เขาผู้นั้นก็ตกเป็นกาฟิรฺ เพราะอัลลอฮฺได้ตรัสว่า

قُلْ أَبِٱللَّهِ وَءَايَـٰتِهِۦ وَرَسُولِهِۦ كُنتُمْ تَسْتَهْزِءُونَ ﴿٦٥﴾ لَا تَعْتَذِرُوا۟ قَدْ كَفَرْتُم بَعْدَ إِيمَـٰنِكُمْ ۚ

ความว่า "(มุหัมมัด)จงกล่าวเถิดว่า กับอัลลอฮฺ กับโองการของพระองค์ และกับรอซูลของพระองค์กระนั้นหรือที่พวกเจ้าเย้ยหยันกัน? พวกเจ้าอย่าได้อ้างอีกเลย แท้จริงพวกเจ้าได้ปฏิเสธศรัทธาหลังจากที่พวกเจ้ายอมรับศรัทธาแล้ว" (อัต-เตาบะฮฺ : 65-66)

ประการที่เจ็ด การใช้ไสยศาสตร์เวทมนต์คาถา เช่น อัศ-ศ็อรฟฺ[1] และอัล-อัฏฟฺ[2] เป็นต้น ดังนั้นผู้ใดกระทำหรือพอใจต่อสิ่งนั้นเขาก็ตกเป็นกาฟิรฺ เพราะอัลลอฮฺทรงมีพระดำรัสว่า

وَمَا يُعَلِّمَانِ مِنْ أَحَدٍ حَتَّىٰ يَقُولَآ إِنَّمَا نَحْنُ فِتْنَةٌ فَلَا تَكْفُرْ ۖ

ความว่า "และเขาทั้งสอง(ฮารูตและมารูต)จะไม่สอนวิชาไสยศาสตร์ให้แก่ผู้ใด จนกว่าจะกล่าวว่า แท้จริงเราเป็นฟิตนะฮฺ(ตัวแทนที่อัลลอฮฺส่งลงมาเพื่อทดสอบมนุษย์)

---

[1] แขนงหนึ่งของการกระทำไสยศาสตร์ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะเปลี่ยนแปลงคนที่เคยรัก ให้เป็นคนที่เกลียดชัง ดังเช่นทำให้สามีที่เคยรักภรรยาของเขากลับกลายเป็นเกลียดชังเธอ

[2] แขนงหนึ่งของการทำไสยศาสตร์ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะทำให้คนลุ่มหลง ในสิ่งที่ไม่เคยรักมาก่อน ทั้งนี้โดยวิธีการของชัยฏอน

ดังนั้นพวกท่านจงอย่าปฏิเสธการศรัทธา(ด้วยการเรียนหรือเล่นไสยศาสตร์)” (อัล–บะเกาะเราะฮฺ : 102)

ประการที่แปด การช่วยเหลือพวกมุชริกีนและร่วมมือกับพวกเขาในการเอาชนะต่อบรรดามุสลิม เพราะอัลลอฮฺได้ตรัสไว้ว่า

وَمَن يَتَوَلَّهُم مِّنكُمۡ فَإِنَّهُۥ مِنۡهُمۡۗ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يَهۡدِي ٱلۡقَوۡمَ ٱلظَّٰلِمِينَ ﴿٥١﴾

ความว่า “และผู้ใดในหมู่พวกเจ้า เอาพวกเขามาเป็นมิตรแล้วไซร้ แน่นอนผู้นั้นก็เป็นคนหนึ่งระหว่างพวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺไม่ทรงชี้แนะกลุ่มชนที่อธรรม” (อัล–มาอิดะฮฺ : 51)

ประการที่เก้า ผู้ใดเชื่อว่า บุคคลบางคนสามารถที่จะไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติของอัลลอฮฺตามแนวทางของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิวะสัลลัม เขาผู้นั้นก็ตกเป็นกาฟิรฺ ทั้งนี้เพราะมีโองการของอัลลอฮฺว่า

وَمَن يَبۡتَغِ غَيۡرَ ٱلۡإِسۡلَٰمِ دِينٗا فَلَن يُقۡبَلَ مِنۡهُ وَهُوَ فِي ٱلۡأٓخِرَةِ مِنَ ٱلۡخَٰسِرِينَ ﴿٨٥﴾

ความว่า “และผู้ใดแสวงหาศาสนาอื่นจากอิสลาม ศาสนานั้นก็จะไม่ถูกรับจากเขาเป็นอันขาด และในปรโลกเขาก็จะอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน” (อาล อิมรอน : 85)

ประการที่สิบ การผินหลังให้ศาสนาของอัลลอฮฺโดยที่เขาไม่ศรัทธา และไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติ ทั้งนี้ก็เพราะอัลลอฮฺได้ตรัสว่า

وَمَنۡ أَظۡلَمُ مِمَّن ذُكِّرَ بِـَٔايَٰتِ رَبِّهِۦ ثُمَّ أَعۡرَضَ عَنۡهَآۚ إِنَّا مِنَ ٱلۡمُجۡرِمِينَ مُنتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾

ความว่า "และใครเล่าจะอธรรมยิ่งไปกว่าผู้ที่ได้ถูกตักเตือนให้รำลึกถึงโองการต่างๆ ของพระเจ้าของเขาแล้ว จากนั้นเขาผินหลังให้มัน แท้จริงเราจะเป็นผู้สำเร็จโทษบรรดาผู้กระทำผิด" (อัล-สัจญ์ดะฮฺ : 22)

และสิ่งที่ทำให้สิ้นสภาพของการเป็นมุสลิมเหล่านี้ ไม่ว่าจะทำขึ้นด้วยเจตนา เย้ยหยัน ล้อเล่น หรือจริงจัง หรือด้วยความหวาดกลัวก็ตาม จะทำให้สิ้นสภาพการเป็นมุสลิมอย่างแท้จริง เว้นแต่ในกรณีที่ถูกบังคับให้ทำเท่านั้น ทั้งหมดนี้ล้วนแต่เป็นภัยอันตรายที่ยิ่งใหญ่ และมักจะเกิดขึ้นบ่อยที่สุด ฉะนั้นจึงจำเป็นที่มุสลิมจะต้องระมัดระวังไม่ให้สิ่งที่กล่าวมาแล้วเกิดขึ้นกับตัวเองเป็นอันขาด

ในประเด็นที่สี่ที่ทำให้สิ้นสภาพการเป็นมุสลิม อันได้แก่ผู้ที่เชื่อมั่นว่า ข้อชี้นำของคนอื่นจากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม สมบูรณ์กว่าข้อชี้นำที่ถูกต้องของท่านนบีนั้น จะรวมถึงผู้ที่เชื่อว่าระบบและกฎหมายต่างๆ ที่มนุษย์ตราขึ้นมาประเสริฐเลิศกว่าบทบัญญัติของอัลลอฮฺ หรือเชื่อว่าระบบกฎหมายอิสลามนั้นไม่เหมาะแก่การนำมาใช้ปฏิบัติในยุคศตวรรษที่ 20 หรืออีกความหมายหนึ่งก็คือเชื่อว่า การนำกฎหมายอิสลามมาใช้ปฏิบัตินั้น เป็นสาเหตุแห่งความล้าหลังของอิสลามิ

กชน หรือมีความเชื่อว่าอิสลามมีระบบที่คับแคบมีเขตความสัมพันธ์ระหว่างคนกับพระเจ้าเท่านั้น ตัดขาดกับชีวิตด้านอื่นๆ ทั้งสิ้น และผู้ที่เข้าอยู่ในข่ายนี้อีกเช่นกัน คือผู้ที่มีความเห็นว่าการนำเอาบทอาญา(ลงโทษ) ของอัลลอฮฺ มาปฏิบัตินั้นไม่เหมาะสมกับยุคนี้ ตัวอย่างเช่น การตัดข้อมือหัวขโมย การขว้างก้อนหินใส่ผู้ซินา(ผิดประเวณี) สำหรับผู้ที่ผ่านชีวิตสมรสแล้วจนสิ้นชีพ และอื่น ๆ

และที่เข้าข่ายนี้อีกเช่นกัน ผู้ที่มีความเห็นว่าการตัดสินอื่นที่ไม่ได้อยู่ในบทบัญญัติของอัลลอฮฺนั้นเป็นที่อนุมัตินำมาใช้ได้ ไม่ว่าจะอยู่ในเรื่องธุรกิจการค้า หรือกิจการอื่นๆ ทั้งนี้ก็เพราะว่าผู้ที่มีความเห็นที่ว่านี้ถึงแม้ว่าเขาจะไม่เชื่อว่ากฎหมายที่มนุษย์กลุ่มที่มีอิทธิพลตราขึ้นนั้นเหมาะแก่การนำมาปฏิบัติมากกว่าบทบัญญัติของอัลลอฮฺก็ตามเพราะความเห็นที่ว่า สิ่งดังกล่าวเป็นที่อนุมัตินั้นก็มีค่าเท่ากับเขาได้คัดค้านอัลลอฮฺ ทำให้สิ่งที่อัลลอฮฺทรงห้าม(หะรอม)กลายเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงอนุมัติ(หะลาล) ทั้งนี้ก็เพราะว่ามีมติเป็นเอกฉันท์ของอุละมาอ์อิสลามแล้วว่า ผู้ใดที่ทำให้สิ่งที่อัลลอฮทรงห้ามไว้ ให้กลายมาเป็นสิ่งที่อนุมัติ อาทิเช่น การซินา การเสพของมึนเมา การทานดอกเบี้ย และการนำบัญญัติอื่น (ที่ไม่ใช่ของอัลลอฮฺ) มาใช้ปฏิบัติ บุคคลผู้นั้นก็เป็นกาฟิรฺ ตามมติเอกฉันท์ของบรรดาอุละมาอ์อิสลาม

เราขอต่ออัลลอฮฺให้พระองค์ได้โปรดป้องกันเราให้พ้นจากสิ่งที่จะทำให้เราโดนความโกรธกริ้วของพระองค์ และการลงโทษอันเจ็บปวด

وصلى الله على خير خلقه محمد وعلى آله وصحبه وسلم